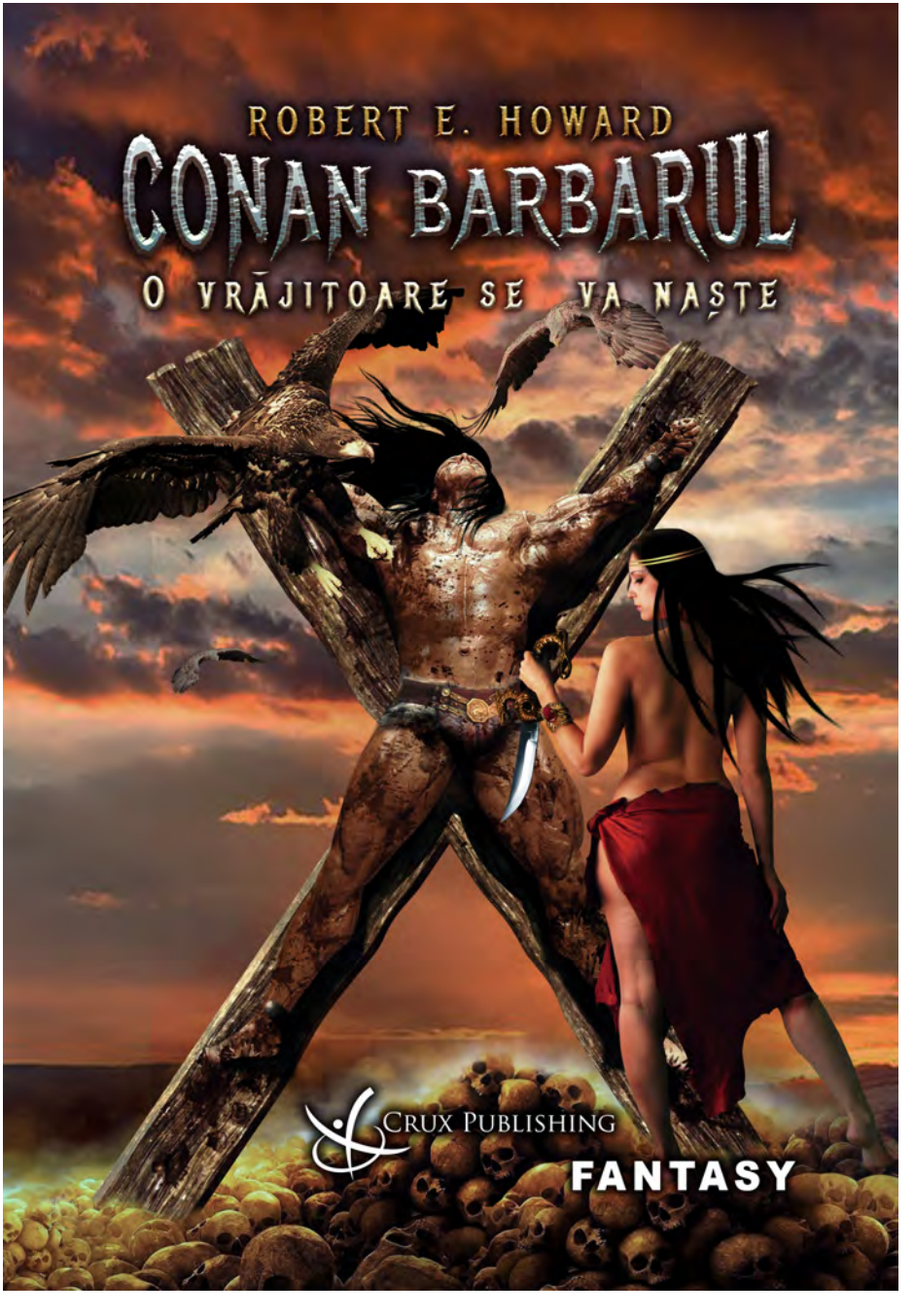
ROBERT E. HOWARD
CONAN BARBARUL
O VRĂJITOARE SE VA NAȘTE
CRUX PUBLISHING
FANTASY

FANTASY

Crux Publishing
2016

Coperta: Ionel Jinga

Lector și consilier editorial: Oliviu Crâznic

Traducător: Andreea Sterea

Tehnoredactor: Olivian Saldinger

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HOWARD, ROBERT E
Conan Barbarul ; O vrăjitoare se va naşte / Robert E. Howard. - Bucureşti : Crux Publishing, 2015
ISBN 978-606-92564-9-7

821.111(73)-31=135.1

Robert E. Howard
CONAN BARBARUL; O VRAJITOARE SE VA NAȘTE
© Crux Publishing, 2016

Tiparul executat de Crescento Print S.R.L.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-92564-9-7

INTEGRALA
ROBERT E. HOWARD

CONAN BARBARUL

O VRĂJITOARE SE VA NAȘTE

CRUX PUBLISHING

I. Semiluna stacojie

Taramis, regina Khauranului, se trezi din somnu-i bântuit de vise într-o liniște care aducea mai degrabă cu tăcerea mohorâtă a catacombelor palatului, decât cu tihna firească a unui iatac. Rămase întinsă în întuneric, întrebându-se de ce lumânările se stinseseră în candelabrele aurite. Fărâme de stele palide își aruncau razele slabe printr-un ochi al ferestrei, fără a reuși, în vreun fel, să împrumute odăii lumină. Dar, pe când Taramis moțăia încă, prinse totuși a observa o scânteiere timidă străpungând bezna. Regina privi, confuză. Licărul creștea în dimensiuni, devenind totodată și mai puternic, clocotea în timp ce căpăta formă, acum un disc de lumină vie plutind pe fundalul draperiilor de catifea neagră atârnate pe peretele opus. Reginei i se opri răsuflarea în piept, dar reuși să se ridice în poziție șezândă. Un detaliu întunecat se distingea în centrul strălucitorului cerc: *un cap de om.*

Cuprinsă de spaimă, Taramis dădu să cheme slujnicele; nu avea să o facă, însă. Strălucirea devenise mai intensă, capul fantomatic mai bine conturat: micuț, de femeie, cu linii fine, dar trufaș, învăluit într-o cascadă de păr negru, lucios și viu. Sub ochii increduli ai Taramisei, detaliile acelui chip deveneau din ce în ce mai clare, dezvăluindu-i identitatea, și, totodată, înghețând țipătul pe cale să erupă din pieptul reginei. *Trăsăturile îi aparțineau ei înseși!* Era ca și cum s-ar fi privit într-o oglindă care îi modifica subtil reflexia, împrumutând ochilor ei sclipirea parșivă proprie privirii de tigru și un surâs afectat, ranchiunos.

– O, Ișstar! izbucni Taramis, în cele din urmă. Am fost vrăjită!

Spre oroarea reginei, apariția glăsui, iar cuvintele-i erau venin mieros:

– Vrăjită? Nu, scumpă soră! Nici vorbă să te fi vrăjit cineva!

© Crux Publishing 2016

– Soră? bâlbâi tânăra, zăpăcită. Eu nu am nici o soră!

– Dar ai avut, nu-i așa? o întrebă batjocoritor vocea dulce-otrăvită. O soră geamănă, cu trup la fel de gingaș ca al tău, supus deopotrivă suferinței și mângâierii?

– Da… am avut odată, șopti Taramis, încă sperând ca totul să fie doar un coșmar. Dar a murit...

În cercul de lumină, frumosul chip al apariției se arătă răvășit, dintr-odată, de o furie cumplită; atât de infernală îi deveni expresia, încât Taramis, ghemuindu-se între așternuturi, se așteptă să vadă cum șuvițele de păr ale arătării se transformă în șerpi, zvârcolindu-se peste tâmplele ivorii.

– Minți! Acuzația țâșni cu ură printre buzele purpurii, schimonosite turbat. Nu a murit! Proasto! O, destul cu mascarada! Privește – și minunează-te!

Lumina arse în odaie de-a lungul draperiilor, ca un șarpe în flăcări, iar lumânările din candelele aurite se aprinseră din nou, ca prin farmec. Taramis se chirci pe divanul de catifea, cu gambele-i lungi adunate sub ea, fixând cu ochii larg deschiși silueta felină întrupată din nimic, sfidătoare, înaintea ochilor ei. Era ca și cum ar fi privit o altă Taramis, identică cu ea însăși în fiecare curbă a trupului, în fiecare trăsătură a feței și cu totul în conturul membrelor, dar animată de un spirit străin, malefic. Chipul straniei ființe reflecta întocmai opusul tuturor calităților pe care le puteai cu ușurință ghici în caracterul tinerei regine. Desfrâul și ocultul se împleteau în privirea strălucitoare, cruzimea se lăfăia pe buzele pline, roșii ca sângele, și fiecare mișcare a trupului zvelt era subtil amenințătoare. Felul în care își prinsese bogatul păr imita coafura reginei, iar în picioare avea sandalele aurii pe care aceasta obișnuia să le poarte în odaia ei de odihnă. Tunica de mătase, decoltată și fără mâneci, strânsă peste mijloc cu o cingătoare țesută în fir de aur, era o copie fidelă a veșmântului de noapte al reginei.

– Cine ești? gemu Taramis, simțind un fior de gheață, dificil de descris în cuvinte, străbătându-i șira spinării. Explică-ți prezența aici, înainte să ordon slujnicelor să

© Crux Publishing 2016

cheme garda palatului!

– Poți să strigi până se va nărui acoperișul peste tine! îi răspunse, crud, străina. Târfele tale nu se vor trezi până în zori, nici chiar dacă ar arde palatul cu ele! Iar străjerii tăi nu îți vor auzi chemările; au fost îndepărtați din această aripă!

– Poftim!? exclamă Taramis, înălțându-și cu maiestuoasă indignare fruntea. Cine a îndrăznit să dea gărzilor mele asemenea dispoziții?

– Eu, draga mea soră, chicoti cealaltă femeie. Cu puțină vreme în urmă, înainte să intru aici. Erau, desigur, convinse că le vorbește iubita, adorata lor stăpână. Ha! Ce frumos mi-am jucat rolul! Cu câtă demnitate suverană, îndulcită de grație feminină, m-am adresat acelor mizerabili țărănoi care, îngenunchiați dinaintea mea, în armuri, loveau podeaua cu coifurile!

Taramis simțea, parcă, o pânză de foc și venin, țesându-se în jurul ei din ce în ce mai repede.

– Cine ești tu? strigă ea, disperată. Ce nebunie este aceasta? Cum și de ce ai intrat aici?

– Cine sunt *eu*?

Glasul molatec lăsa să răzbată, dincolo de răspunsul liniștit, subtilitatea mortală a unei cobre. Străina păși fără zgomot, apropiindu-se de divan; cuprinse umerii albi ai reginei cu degete încovoiate ca niște gheare, și se aplecă amenințător, privind adânc în ochii înfricoșați ai tinerei suverane. Și, sub vraja uităturii aceleia hipnotizante și crude, regina nici nu mai apucă să se indigneze de nemaipomenita pângărire – mâini sălbatice atingându-i nerușinat făptura regală.

– Ignoranto, șuieră vrăjmașa printre dinți. Încă te mai întrebi? Te îndoiești încă? Sunt Salome!

– Salome!

Abia îi scăpă Taramisei de pe buze acest nume, că și simți cum i se zbârlește părul în cap de groază, în vreme ce începea să înțeleagă adevărul incredibil, paralizant, al

© Crux Publishing 2016

odioasei declarații.

– Am crezut că ai murit la naștere…, șopti regina cu voce pierdută.

– Așa au crezut și alții, replică cea care își spunea „Salome". M-au dus în pustiu și m-au lăsat să pier acolo, blestemații! Pe mine, un prunc scâncind, născut de atât de puține clipe, încât viața din mine era la fel de firavă ca flacăra lumânării! Și știi de ce m-au osândit la moarte?

– Am... auzit povestea, bolborosi Taramis.

Salome începu să râdă feroce, ducându-și mâna la piept. Tunica fină îi alunecă de pe umeri, lăsându-i dezgoliți sânii fermi, între care strălucea un semn cumplit – o semilună de culoarea sângelui.

– Stigmatul vrăjitoarei! strigă Taramis, trăgându-se înapoi.

– Întocmai!

Râsul Salomeei rănea sufletul reginei, ca tăișul unui pumnal turnat în ură:

– Blestemul regilor Khauranului! O, cum mai spun ei povestea, prin târguri și prin piețe, mângâindu-și bărbile și dând ochii peste cap – pioșii netrebnici! Istorisesc cum prima regină a dinastiei noastre s-a împreunat cu un demon al Gheenei și i-a zămislit acestuia o fiică, a cărei soartă este pomenită și acum în șoapte blestemânde! Căci, drept urmare, în fiecare veac de atunci încoace, câte o fiică a dinastiei askhauriene vine pe lume purtând o semilună stacojie între sâni, însemn care îi dezvăluie destinul! *În fiecare secol, o vrăjitoare se va naște!* Așa a căzut vechea osândă, și așa s-a împlinit! Unele copile au fost date morții chiar la naștere; la fel au procedat și cu mine. Altele au rămas să colinde astă lume, ca vrăjitoare, mândre fiice ale Khauranului, cu semiluna Infernului arzându-le piepturile albe ca spuma laptelui. Toate au purtat numele de „Salome". Salome sunt și eu. Salome, vrăjitoarea, a existat dintotdeauna. Salome, vrăjitoarea, va exista întotdeauna, chiar și atunci când munții de gheață se vor prăvăli dinspre miazănoapte, culcând civilizația în ruine, născând lumi noi din cenușă și praf – da,

© Crux Publishing 2016

chiar și *atunci* vrăjitoare „Salome" vor bântui Pământul, furând inimile bărbaților prin plăsmuirile lor, dansând pentru regi desfrânați și făcând să se rostogolească, la un semn și din simplu capriciu, capetele tăiate ale înțelepților!

– Dar tu… tu…, se bâlbâi Taramis.

– Eu?!

Ochii strălucitori ardeau pătimaș, ca flăcările negre ale răului.

– Pe mine m-au dus în pustietate, departe de zidurile între care mă născusem, și m-au culcat goală pe nisipul încins, sub pârjolul fără de milă al soarelui. Iar apoi au încălecat și duși au fost, lăsându-mă pradă șacalilor, vulturilor și lupilor deșertului. Dar, în mine, viața este mai puternică decât în muritorii de rând, pentru că este împletită cu esența acelor forțe care fierb în craterele smolite de dincolo de tărâmul oamenilor. Ceasurile treceau, și soarele își arunca săgețile fierbinți ca Infernul, dar nu am murit. Da, îmi amintesc agonia, însă slab și îndepărtat, ca pe un vis palid care nu mă mai poate atinge. Apoi au apărut cămile, și oameni cu pielea galbenă înveșmântați în robe de mătase, vorbind o limbă de neînțeles. Rătăciți de caravana lor, treceau prin acele părți; conducătorul lor m-a văzut și a recunoscut pe pieptul meu semiluna stacojie. M-a ridicat și mi-a dăruit viață.

Era un mag din îndepărtata Chitaia, întorcându-se în regatul său natal, după o lungă călătorie în Stigia. M-a dus la turnurile purpurii care străjuiesc Paikangul, la minaretele înălțate în jungle de bambus împânzite de liane, și acolo am crescut și am devenit femeie, primind învățăturile lui. Cu vârsta, s-a cufundat și mai mult în ritualurile și în tainele înțelepciunii negre, iar puterile lui malefice nu au slăbit defel. Multe m-a învățat...

Se opri din vorbă, zâmbind misterios, ochii ei răi și întunecați sclipind pierduți la amintirea unor secrete numai de ea știute. Apoi își scutură capul și continuă:

– M-a alungat de lângă el în cele din urmă, spunând că

© Crux Publishing 2016

nu eram decât o vrăjitoare ca oricare alta, în ciuda tuturor învățăturilor pe care mi le dăduse, și că nu eram capabilă să stăpânesc puterile infernale cu care voia să mă înzestreze. M-ar fi făcut regină a lumii și ar fi condus toate popoarele Pământului prin mine, mi-a spus, dar nu eram decât o târfă a Întunericului. Însă ce vină aveam eu? Nu erau pentru mine izolarea în turnul de fildeș, zilele petrecute cu ochii țintă într-un glob de cristal, incantațiile scrise cu sânge de fecioară pe piele de șarpe, volumele mucegăite compuse în limbi uitate de mult – nu le răbdam. M-a numit atunci „spirit mundan, incapabil să îmbrățișeze genunile magiei cosmice". Ei bine, adevărul este că lumea aceasta are tot ce îmi doresc – putere, glorie și splendoare, bărbați virili care să îmi fie iubiți și femei delicate care să mă slujească. Înainte să plec, mi-a mai spus și cine eram, ce blestem mă urmărea și ce moștenire aveam de revendicat. M-am întors, astfel, să iau înapoi ceea ce îmi aparține la fel de mult cât îți aparține și ție. Ceea ce *este* acum al meu, prin cucerire.

– Ce vrei să spui?

Luptând să controleze uimirea și teama care îi mușcau inima, Taramis sări din pat și își înfruntă sora:

– Îți închipui că este suficient să îmi adormi câteva slujnice și să îmi amăgești unele gărzi, pentru a pune mâna pe tronul Khauranului? Nu uita că *eu* sunt regină aici! Te voi așeza la loc de cinste, ca soră a mea de sânge, dar...

Salome începu să râdă cu ură.

– Ce generoasă ești, draga, dulcea mea surioară! Dar, înainte să mă așezi acolo unde am dreptul să șed, spune-mi, ai cui sunt oștenii care și-au făcut tabără pe câmpiile din fața zidurilor cetății?

– Sunt semiții năimiți de Constantius, voievodul kot al Trupelor Libere.

– Și ce treabă au ei în Khauran? ciripi Salome.

Taramis simțea vag că era luată peste picior, dar îi răspunse cu ultimele urme de demnitate regală pe care mai reușise să le păstreze:

© Crux Publishing 2016

– Constantius a cerut permisiunea de a trece hotarele Khauranului în drumul său spre Turan. El însuși s-a pus chezaș pentru buna purtare a lefegiilor săi, atât timp cât aceștia se vor afla pe domeniile mele.

– Și Constantius, își urmă Salome vorba, nu cumva ți-a cerut mâna, astăzi?

Taramis îi aruncă o privire încărcată de bănuieli.

– Cum ai aflat?!

O ridicare insolentă din umerii fini și goi – drept răspuns.

– L-ai refuzat, dragă soră?

– Desigur că l-am refuzat! strigă Taramis, furioasă. Îți imaginezi cumva, tu, la rândul tău prințesă a dinastiei askhauriene, că regina Khauranului ar putea trata asemenea propunere altfel decât cu dispreț? Să mă cunun cu un aventurier însetat de sânge, cu un bărbat exilat din propriul lui regat din cauza crimelor făptuite, cu un conducător de hoți ordinari și de ucigași cu simbrie? Nu ar fi trebuit niciodată să îi permit să își aducă aici asasinii lui cu bărbi negre! Pe de altă parte, el este, practic, ostatic în turnul de miazăzi, păzit cu strășnicie de gărzile mele. Mâine îi voi cere să le poruncească trupelor semite să părăsească regatul. El însuși va rămâne captiv, până când lefegiii vor trece hotarele. Între timp, străjile mele veghează zidurile cetății, și l-am avertizat pe Constantius că va răspunde cu capul pentru orice fărădelege comisă asupra sătenilor ori asupra păstorilor de către oamenii lui.

– Este deci închis în turnul de miazăzi, în momentul de față? întrebă Salome.

– Așa cum ai auzit. De ce te interesează?

În loc de răspuns, vrăjitoarea bătu din palme și, ridicând vocea, cu un ton din care răzbătea cruzime veselă, strigă:

– Regina îți acordă o întrevedere, Șoimule!

O ușă împodobită cu arabescuri bogate se deschise larg, și o siluetă înaltă păși semeț în odaie. La vederea „oaspetelui", Taramis strigă furioasă și uluită:

– Constantius! Îndrăznești să intri în iatacul meu!

© Crux Publishing 2016

– După cum vezi, Divino! își plecă el chipul oacheș, cu trăsături vulturești, simulând umilința.

Constantius, uneori numit „Șoimul”, era înalt, lat în umeri, subțire în mijloc, zvelt, agil și puternic ca o lamă de sabie. Chipeș într-un mod acvilin, primitiv. Fața îi era arsă de soare, iar părul, negru ca pana corbului, începea mult deasupra frunții înguste. Ochii întunecați îi erau pătrunzători și neliniștiți, în timp ce virilitatea buzelor sale subțiri nu era deloc îmblânzită de mustăcioara subtilă, tot neagră. Purta cizme făcute din piele lucrată în Kordovan, pantalon și jiletcă strânse pe trup, croite din ochiuri de mătase vineție, roase de traiul prin tabere cătănești și de rugina armurii.

Răsucindu-și mustața, cântări din priviri trupul reginei înspăimântate, cu o nerușinare care îi provoca tinerei fiori de silă.

– Pe Ișstar, Taramis, i se adresă el mieros, te găsesc mai seducătoare în veșmintele de odihnă decât în ținuta regală. Cu adevărat, zeii îmi sunt favorabili în noaptea aceasta!

Teama crescu în ochii negri ai reginei. Nu era o naivă; știa că bărbatul nu ar fi îndrăznit niciodată asemenea gesturi și vorbe, dacă nu s-ar fi simțit stăpân pe situație.

– Ești nebun! îl avertiză ea. Poate că sunt în puterea ta în acest iatac, dar tu ești, nu mai puțin, în puterea supușilor mei, care te vor sfârteca pur și simplu, dacă mă atingi chiar și numai cu un deget! Pleacă *acum* – și vei trăi!

Ceilalți râseră ofensator, iar Salomeei îi scăpă un gest de nerăbdare.

– Ajunge cu farsa asta; să trecem la următorul act al comediei. Ascultă, dragă surioară: *eu* l-am trimis pe Constantius aici. Când m-am hotărât să ocup tronul Khauranului, am căutat un bărbat capabil să mă ajute, și l-am ales pe Șoim, datorită faptului că dovedește o completă lipsă a tocmai acelor însușiri, pe care oamenii le numesc „bune”.

– Sunt copleșit, prințesă, murmură sardonic Constantius, făcând o plecăciune adâncă.

© Crux Publishing 2016

– L-am trimis, așadar, în Khauran, și, îndată ce oamenii lui au ridicat tabăra pe câmpia de la porțile cetății, iar el a fost condus în palat, am pătruns în cetate prin mica poartă dinspre zidul de la apus – imbecilii străjeri au crezut că erai tu, întorcându-te din cine știe ce aventură de noapte...

– Ființă infernală!

Obrajii Taramisei ardeau de mânie, firea ei rezervată, regală, cedând, în cele din urmă, sub imperiul revoltei care o cuprinsese în fața acestei mârșăvii.

Salome zâmbi din colțul gurii.

– Santinelele au părut pe deplin surprinse, așa cum se cuvenea, dar mi-au permis să intru, fără să crâcnească. La fel am procedat la palat, dându-le gărzilor tale uluite poruncă să își ia tălpășița; aceeași poruncă am transmis-o gardienilor lui Constantius, în turnul de miazăzi. Apoi am venit încoace, ocupându-mă, pe drum, de slujnice.

Pumnii lui Taramis se încleștau de furie și neputință, regina pălind pe măsură ce auzea acele grozăvii.

– Ei bine, și acum? întrebă ea, cu tremur nestăpânit în voce.

– Ascultă! își înclină Salome, jucăuș, capul.

Prin ferestrele închise, pătrundea slab zăngănitul caracteristic unei armii în armuri grele, aflate în marș. Voci groase strigau într-o limbă necunoscută și glasuri familiare dădeau alarma, amestecându-se cu ecourile primejdiei.

– Oamenii s-au trezit și devin agitați, spuse Constantius, cinic. Ar fi bine să te duci să îi liniștești, Salome!

– Spune-mi „Taramis”, de acum încolo, replică vrăjitoarea. Va trebui să ne intrăm în roluri.

– Ce ai făcut, ce ai făcut?! strigă gâtuit regina.

– Am trecut pe la porțile cetății și am cerut străjerilor să le deschidă larg, zâmbi sora malefică. Năuciți, s-au supus. Acum auzi trupele Șoimului, ocupându-ți iubita citadelă.

– Demon ce ești! țipă Taramis, scoasă din minți. Mi-ai trădat poporul, folosind a mea înfățișare! M-ai făcut pe mine să par trădătoare! Vai, chiar acum mă voi duce...

© Crux Publishing 2016

Râzând crunt, sălbatic, Salome o prinse de încheietura mâinii și o smuci înapoi, oprind-o din drum. Magnifica suplețe nu îi era reginei de nici un folos, în încercarea zadarnică de a se împotrivi forței răzbunătoare care oțelea mâna aparent delicată a Salomeei.

– Știi cum să ajungi la temnițele palatului, Constantius? întrebă vrăjitoarea. Foarte bine! Ia-o de aici pe amărâta asta și azvârle-o în cea mai de jos dintre hrube. Temnicerii au fost demult adormiți cu poțiuni potrivite. Am avut eu grijă. Trimite un om să le taie beregatele, înainte să se trezească. Nimeni nu trebuie să afle ce s-a petrecut în noaptea aceasta. Din astă clipă eu mi-s Taramis, iar adevărata Taramis va fi doar o prizonieră fără de nume, zăvorâtă într-o hrubă uitată.

Constantius rânji, dezvelindu-și dinții puternici și albi, sub mustața subțire și neagră.

– Prea bine! Dar nu-i așa că nu o să îmi interzici, înainte, puțină… hm… distracție?

– A, nu! Chiar te rog, îmblânzește-o pe târâtura asta obraznică, după cum îți poftește inima!

Hohotind infernal, Salome o împinse pe Taramis în brațele voievodului și, răsucindu-se pe călcâie, ieși.

Groaza mări frumoșii ochi ai reginei, făptura ei grațioasă încordându-se și împotrivindu-se din răsputeri îmbrățișării lui Constantius. Uită de oamenii care invadau aleile urbei, uită de jignirile aduse persoanei sale regale și de pierderea tronului, copleșită în fața perspectivei întinării trupului și a sufletului. Uită de toate senzațiile și de toate emoțiile, în afara rușinii și a ororii, sub flacăra disprețuitoare a ochilor lui Constantius, sfărâmată de brațele puternice care îi cuprindeau trupul, doborând-o, strivind-o, punând capăt zvârcolirilor ei deznădăjduite.

Salome, grăbind pasul afară, pe culoar, surâse cu vrăjmășie, în vreme ce țipetele de disperare agonică ale reginei se înălțau înfricoșate în urma ei și răsunau în tot palatul, cutremurându-l.

© Crux Publishing 2016

2. Ziua trădătorilor

Petele stacojii maculau cămașa și nădragii tânărului oștean, contopindu-se cu cenușiul colbului și cu umezeala sudorii. Sângele îi țâșnea din spintecătura adâncă săpată în coapsă și din tăieturile de pe piept și umăr. Năduşeala îi scălda chipul livid, iar degetele-i mototoleau spasmodic așternutul divanului pe care zăcea întins. Cu toate acestea, din vorbele sale răzbătea povara unei suferințe sufletești care o depășea cu mult pe cea fizică.

– Trebuie să fie nebună! repeta el fără încetare, ca un om zdruncinat de o întâmplare incredibilă și monstruoasă. Ce coșmar! Taramis, floarea venerată a Khauranului, să își abandoneze poporul în ghearele brutei din Koth?! O, Ishtar, de ce nu m-ai dat pieirii? Mai bine mort, decât să îmi văd regina transformată în trădătoare și în târfă!

– Încearcă să nu te mai miști, Valerius, îl implora fata care se străduia să îi spele și să îi oblojească rănile, cu mâini tremurânde. Te rog, o, iubitule! Îți vei deschide plăgile, iar! Nu am îndrăznit să chem vraciul...

– Nu, murmură tânărul… Bestiile acelea de bărbi-albastre ale lui Constantius vor scotoci fiecare cotlon, căutând khauranezii răniți. Vor spânzura orice bărbat la care vor găsi semnele însângerate ale împotrivirii. O, Taramis, cum ai putut să înșeli astfel adorația noastră?

În agonia lui violentă, oșteanul se chirci pe divan, plângând de furie și de rușine, iar copila înspăimântată de lângă el îl cuprinse cu brațele, strângându-i fruntea febrilă la sân și implorându-l să tacă.

– Mai bine moartea decât neagra dezonoare abătută asupra Khauranului în această zi blestemată, gemu el. Ai văzut ce s-a petrecut, Ivga?

– Nu, Valerius. Degetele ei blânde, vioaie, își începură din nou altruista lucrare, curățând cu grijă și închizând rănile căscate adânc în carnea vie a oșteanului. M-a trezit

© Crux Publishing 2016

zarva bătăliei din cetate. M-am repezit la fereastră şi am văzut semiţii tăind în dreapta şi în stânga; apoi te-am auzit pe tine chemându-mă slab la uşa dinspre uliţă.

– Mă părăsiseră puterile, murmură bărbatul. Am căzut pe alee şi nu m-am mai putut ridica. Ştiam că aveau să mă găsească, dacă aş fi continuat să zac acolo – am ucis trei dintre bărbi-albastre. Pe Ishtar! Măcar acelea nu vor mai pângări cetatea Khauranului, slavă zeilor, cu chiolhanurile lor! Demonii le mănânce, în infern, inimile!

Fata, înfiorată, căută să îl aline cu şoapte, ca pe un copil suferind, dând apoi să îi oprească destăinuirile cu gura ei răcoroasă şi dulce, închisă peste buzele lui gemânde. Dar flacăra ce mistuia sufletul tânărului ostaş nu îl lăsa să se potolească.

– Eu nu eram pe metereze când au pătruns semiţii, izbucni el. Dormeam în barăci, împreună cu toţi cei care nu se aflau de strajă. Chiar înainte de ivirea zorilor, comandantul a dat buzna peste noi, iar chipul i se vedea palid sub chivără. „Semiţii sunt aici, în cetate!" ne-a strigat. „Regina a venit în persoană la poarta de miazăzi şi a dat vorbă să fie primiţi înăuntru. A cerut oamenilor să coboare de pe ziduri, unde aceştia străjuiau neobosit de la venirea lui Constantius. Nu înţeleg nimic, şi nu înţelege nimeni, dar am auzit-o cu urechile mele poruncind, şi a trebuit să ne supunem. Avem dispoziţie să ne adunăm în piaţa din faţa palatului. Încolonaţi-vă afară din barăci şi porniţi în marş – lăsaţi-vă armele şi armurile aici! O fi ştiind Ishtar ce înseamnă toate acestea, eu ştiu doar că aşa voieşte regina!"

Ei bine, în partea cealaltă a pieţei ne aşteptau semiţii, zece mii de neoameni cu bărbi albastre, înarmaţi până în dinţi. Peste tot în jur, ai noştri ieşiră capetele pe ferestre şi pe la uşi, ca să vadă ce se petrece, iar aleile care dădeau în piaţă gemeau sufocate de norodul neliniştit. Taramis stătea în picioare pe treptele palatului, alături numai cu Constantius, care îşi răsucea satisfăcut mustaţa, ca un tigru ce tocmai devorase o vrabie. Vreo cincizeci de semiţi

© Crux Publishing 2016

cu arcuri în mâini îi flancau pe cei doi, acolo unde ar fi trebuit să se găsească gărzile personale ale reginei; acestea, în schimb, fuseseră aliniate la baza scărilor. Păreau la fel de buimăcite ca și noi, dar, cel puțin, veniseră înarmate, nesocotind porunca primită.

Apoi Taramis a luat cuvântul, anunțându-ne că s-a răzgândit cu privire la cererea în căsătorie pe care i-o făcuse Constantius – cu doar o zi în urmă, îl refuzase vehement în văzul întregii Curți! –, hotărându-se să îl accepte drept prinț consort. Nu s-a obosit să explice motivul pentru care le permisese semiților să ocupe cetatea atât de hoțește. Ne-a comunicat însă că, din moment ce Constantius stăpânea trupe de profesioniști ai războiului, oastea Khauranului nu își mai găsea rostul – prin urmare, noi urma să fim lăsați la vatră, trebuind să ne înapoiem în liniște la gospodăriile noastre.

Da, supunerea datorată reginei este pentru noi o a doua natură, dar tot am rămas năuciți, negăsind cuvânt să răspundem. Am rupt rândurile încă înainte să ne dăm seama ce făceam, sub imperiul stuporii.

Numai că, atunci când gărzii palatului i s-a cerut să abandoneze, de asemenea, armele, demobilizându-se, a intervenit căpitanul Conan. Oamenii spun că avusese noaptea de dinainte liberă și că o petrecuse bându-și mințile. Numai că, în momentul acela, părea cum nu se poate mai treaz. A răcnit la subordonații săi să rămână pe loc până când vor primi un ordin contrar de la *el* – și atât de puternică este impresia pe care omul acesta o face oștenilor, că l-au ascultat, în ciuda poruncii reginei. Și Conan a urcat treptele, s-a apropiat de Taramis, a privit-o adânc în ochi câteva clipe fără sfârșit, apoi s-a întors mugind către piață: *Asta nu e regina! Asta nu e Taramis! E doar un demon cu mască!*

Nu cunosc în amănunt cele ce au urmat, căci s-a dezlănțuit, parcă, Infernul. Cred că un semit a ridicat mâna asupra lui Conan, și Conan l-a omorât pe loc. În mai puțin de o clipă, piața era câmp de luptă. Semiții s-au aruncat asupra

© Crux Publishing 2016

gărzilor, iar sulițele și săgețile lor au răpus oștenii fără de arme. Câțiva dintre noi ne-am înarmat cu ce am găsit la îndemână și am ripostat violent. Nu aveam habar pentru ce anume luptam, dar știam că purtam război împotriva lui Constantius și a brutelor sale, nu împotriva reginei – asta pot să jur pe viața mea! Voievodul kot le-a strigat lefegiilor să masacreze trădătorii... Noi însă nu eram trădători!

Disperarea și lipsa înțelegerii strecurau tremur în glasul rănitului, iar fata murmura stins, mângâietor, nepricepând nici ea totul, dar suferind din pricina durerii și a deznădejdii care îi chinuiau alesul inimii.

– Oamenii nu știau cui să ia partea, continuă tânărul oștean. Era sminteală și haos! Noi, încercând să ne opunem, nu aveam nici o șansă: dezorganizați, fără armuri, numai pe jumătate înarmați... Ce-i drept, gărzile reginei rămăseseră complet echipate și se așezaseră în formație de luptă, formând un patrulater defensiv, însă nu erau decât cinci sute... Și-au vândut scump pieile, dar o bătălie precum aceasta nu putea să se sfârșească decât într-un singur chip... Și, pe când ai noștri erau măcelăriți ca oile sub chiar ochii ei, Taramis râdea sălbatic pe treptele palatului, în brațele lui Constantius! Ce demon frumos și fără de inimă! O, zei, nebunie, nebunie!...

N-am mai văzut, însă, în viața mea, pe cineva luptând cum a luptat Conan. Cu spatele sprijinit de zidul interior al pieței, era îngropat până la coapse în leșurile dușmanilor ce căzuseră sub urgia lui. În cele din urmă l-au copleșit, o sută de oameni doborând unul! Când l-am văzut prăbușindu-se, m-am retras, simțind că lumea întreagă se ruina înainte-mi. L-am auzit pe Constantius strigându-le câinilor lui să îl prindă pe Conan în viață – își mângâia, plin de ură satisfăcută, mustața, cu zâmbetul ticălos înflorindu-i otrăvit pe buze!...

© Crux Publishing 2016

3. Copacul morții

Zâmbetul otrăvit continua să schimonosească buzele lui Constantius, chiar în vreme ce sărmanul oștean își răcorea inima. Voievodul kot își dăduse armăsarul în grija lefegiilor lui – semiți vânjoși la trup, cu bărbi albăstrii, încâlcite, și cu nasuri coroiate; soarele stând să apună se oglindea cu sclipiri metalice în chivărele lor ascuțite și în solzii argintii ai zalelor. La mai puțin de o jumătate de leghe distanță, meterezele și turnurile Khauranului se înălțau semețe deasupra pământurilor mănoase.

Lângă calea pe care treceau în mod obișnuit caravanele, fusese ridicată o cruce masivă, iar de acest „copac" sinistru atârna un bărbat, țintuit cu piroane de fier care îi străpungeau nemilos mâinile și picioarele. Aproape gol, cu excepția unei zdrențe care îi acoperea mijlocul, răstignitul avea statura unui gigant, iar mușchii încordați păreau gata să îi plesnească sub piele – mănunchiuri groase de fire oțelite, împletindu-se de-a lungul trupului viguros, întunecat sub flacăra soarelui. Sudoarea agoniei îi scălda omului chipul și pieptul larg, dar, de sub coama neagră de păr încâlcit, căzut în dezordine peste fruntea joasă și lată, ochii-i albaștri ardeau sălbatic. Sângele îi picura leneș din rănile căscate de piroanele bătute aspru în membre.

Constantius îl salută în derâdere.

– Îmi pare rău, căpitane, spuse el, că nu pot rămâne să îți alin ultimele clipe din viață, dar datoria mă cheamă înapoi în cetate – nu o pot lăsa pe delicioasa ta regină să mă aștepte!

Râse încet.

– Așa că te las cu treburile tale – și cu frumusețile de acolo!

Făcu un semn lesne de înțeles către umbrele negre care se roteau amenințător pe bolta cerească.

© Crux Publishing 2016

– Dacă nu ar fi ele, îmi închipui că o brută solidă ca tine ar putea trăi pe crucea asta zile întregi. Dar nu lăsa speranța să ți se înfiripe în suflet, doar pentru că te las nepăzit. În baza proclamației mele, oricine ar căuta să îți ia trupul, în viață tu încă fiind, ori chiar după ce îți vei fi dat duhul, va sfârși jupuit de viu, împreună cu întreaga sa familie, în piața publică. Sunt de acum atât de puternic în Khauran, că porunca mea valorează mai mult decât o duzină de santinele. Iar motivul pentru care nu las pe nimeni de gardă, vulturii sunt: nu se vor apropia de tine, atât timp cât văd în preajmă picior de om; iar eu nu voiesc să îi țin la distanță. Tot de hatârul lor te-am adus aici, atât de departe de zidurile cetății: mai aproape de așezare, hoitarii pustiului nu ar fi fost de găsit. Așa că, bravul meu căpitan, rămâi cu bine! Îmi voi aminti de tine peste vreun ceas ori două, strângând-o, iarăși, pe Taramis în brațe!

Sângele izvorî cu putere din palmele străpunse ale osânditului, când pumnii de mărimea unor ciocane de luptă i se încleștară acestuia în jurul capetelor piroanelor. Noduri și frânghii groase de mușchi se zvârcoliră în brațele încă pline de forță, iar Conan își smuci fruntea înainte și îl scuipă cu sălbăticie pe Constantius în obraz. Voievodul râse netulburat, își șterse saliva de pe figură cu dosul palmei și, încălecând, își mână armăsarul către cetate.

– Să te gândești la mine când vulturii îți vor ciuguli carnea de pe oase, îi strigă el, disprețuitor, condamnatului. Prădătoarele pustiului sunt o seminție cu adevărat lacomă. Am văzut oameni atârnând pe cruci – fără ochi, fără urechi, și fără partea de sus a țestei, abia apoi pliscurile ascuțite ale acestor monștri croindu-și drum prin trupurile agonizânde, pentru a le devora măruntaiele!

Fără să mai întoarcă privirea, Constantius se îndepărtă în galop, o siluetă suplă, dreaptă, strălucind în armura lui șlefuită, cătanele lui bărboase urmându-l indiferente, în pas de marș. Singurul semn al trecerii lor prin acel pustiu rămase un mic nor de praf, și acesta având a se risipi, în

© Crux Publishing 2016

scurtă vreme.

Bărbatul pironit pe uriașa cruce era de acum singura formă de viață conștientă, într-un peisaj pustiit și sterp, pradă umbrelor înserării. Dacă zidurile Khauranului, aflate la mai puțin de o leghe depărtare, s-ar fi găsit, în schimb, la capătul lumii ori în alt ev, pentru omul dat morții situația ar fi fost aceeași.

Scuturându-și năduşeala pătrunsă în ochi, Conan fixă cu o privire goală împrejurimile cunoscute. De fiecare parte a cetății și dincolo de aceasta, se întindeau câmpurile fertile, unde păşteau vitele, iar viile pătau colorat depărtările orizontului. La apus și la miazănoapte, putea distinge, desenate în zare, miniaturile unor sate. La o aruncătură de băț înspre miazăzi-răsărit, o fâșie lucind argintiu semnala cursul unui râu, iar, mai încolo, nisipurile vrăjmașe păreau a înghiți tot, chiar și hotarele lumii. Conan privea necuprinsul ținuturilor fără de viață, pâlpâind roșiatice în lumina apusului târziu, așa cum uliul captiv privește nețărmurirea senină a firmamentului. Un tremur nervos cuprinse trupul lui chinuit, când ochii albaștri descoperiră turnurile scăpărânde ale Khauranului. Cetatea îl trădase – îl prinsese în capcana unor evenimente imprevizibile, lăsându-l pironit pe o cruce, ca un iepure sălbatic bătut în cuie de trunchiul unui copac, așteptând să i se jupoaie blana.

O poftă sângeroasă de răzbunare îi inundă mințile. Blesteme grele i se revărsară bărbatului printre buze. Întregul lui univers scăzu, condensându-se, până se reduse la cele patru piroane de fier care îl despărțeau de viață, de libertate. Mușchii colosali fremătară, răsucindu-se ca frânghiile de oțel. Cu sudoarea țâșnindu-i prin pielea învinețită, căută să își folosească propria greutate pentru a smulge piroanele din lemn. În van, însă. Fuseseră bătute atât de adânc! Apoi încercă să își împingă palmele prin capetele piroanelor, sfârtecând carnea, și nu agonia neîndurătoare a despicării îl determină să renunțe, ci îngrozitoarea conștientizare a inutilității acestei încercări. Capetele de fier erau mari și

© Crux Publishing 2016

late, nu avea cum să lărgească rănile într-atât, încât să poată să scape astfel. Pentru prima oară în viață, titanul simții fiorii înfrângerii. Atârna nemișcat, cu capul lăsat în piept, cu ochii strânși în fața văpăii ucigașe a soarelui muribund.

Un fâlfâit de aripi îl obligă să ridice privirea, tocmai când o umbră cu pene se năpustea din ceruri către el. Clonțul avid, căutând să apuce ochii, îi sfâșie fața, iar bărbatul își trase violent capul într-o parte, strângând pleoapele involuntar. Răcni răgușit, mânios, amenințător, și vulturii se retraseră cu frică. Își reluară însă zborul în rotocoale largi, tot mai joase, vestindu-i moartea deasupra capului. Sângele i se prelinse lui Conan în gură; omul își linse buzele într-un gest reflex, pomenindu-se apoi că scuipă îngrețoșat lichidul vâscos, cu gust de cocleală.

Setea puse stăpânire pe el cu sălbăticie. Băuse mult vin cu o noapte în urmă, și nu apucase să pună strop de apă în gură, până la grozava bătălie din piață, în zori. Or, uciderea dușmanilor provoacă întotdeauna nu doar sudoare, ci și sete. Fixă râul din depărtare, așa cum un condamnat în Infern privește poarta deschisă. Se gândi la toate șuvoaiele de apă limpede și rece care îl stropiseră și pe care le băuse vreodată, la toate lacurile de jad lichid în care se îmbăiase de-a lungul vieții. Își aminti toate cornurile pline cu bere înspumată și toate carafele cu vin sclipind rubiniu pe care le dăduse neglijent peste cap, ori pe care le vărsase nepăsător pe podelele tavernelor. Își mușcă buzele pentru a nu urla în agonie fără de seamăn, cum ar fi urlat un animal supus caznelor.

Soarele se scufundă în depărtări, torță aprinsă într-o mare de sânge incandescent. Pe fundalul fortificațiilor purpurii care sfâșiau orizontul, turnurile cetății dansau în vis. Până și cerul devenise, tot, o ceață stacojie a morții. Răstignitul își linse buzele vinete și se holbă cu ochi injectați la râul din alte lumi, purpuriu și acesta precum lichidul vieții, pierzându-se treptat în umbra de abanos a nopții eterne.

În urechile lui înfundate, răsună puternic bătaia de

© Crux Publishing 2016

aripi. Ridicând capul, privi cu căutătură mocnindă, de fiară, moartea dându-i târcoale. Știa că răcnetele nu aveau să mai sperie hoitarii. Un mesager al durerii plonjă, și plonjă, săgetând mai aproape de el. Conan își trase capul pe spate cât de mult îi stătea în putință, așteptând cu răbdare neomenească. Vulturul fâlfâi asupra prăzii. Clonțul fulgeră jos, lovindu-i lui Conan bărbia, în vreme ce omul își ferea rapid chipul. Și, înainte ca hoitarul să se ridice la cer, Conan își smuci drept înainte mușchii puternicului grumaz, iar dinții lui, clănțănind animalic, se închiseră peste gâtul golaș și încreștit al ființei care îi voia viața.

Cârâieli și fâlfâituri, într-o agonie isterică – aripile vulturului, lovind cu furie, îl orbiră pe bărbatul de pe cruce, iar ghearele păsării i se înfipseră adânc în piept. Dar Conan se opinti și mai mult, cu mușchii încleștându-i-se în gâlme dureroase sub fălci. Gâtul hoitarului cedă sub dinții aceia grozavi; o ultimă tresărire a largilor aripi, și pasărea atârna moartă. Conan dădu drumul prăzii, scuipându-i sângele în nisip. Ceilalți vulturi, înspăimântați de soarta tovarășului lor, zburară departe, într-un copac, de unde croncăneau, negri, sfătuindu-se ca într-o adunare a cioclilor.

Un sentiment de triumf feroce îi deșteptă lui Conan mintea buimacă. Viața încă pulsa barbar în venele lui. Încă își mai putea controla destinul. Încă trăia. Fiecare simțire păstrată, chiar și aceea de suferință cumplită, era, de fapt, un târg pe care omul îl făcea cu moartea, câștigând timp.

– Pe Mitra!

Fie auzise o voce, fie începuse să delireze.

– Nu am mai văzut așa ceva în viața mea!

Prin păienjenișul de sudoare și sânge care îi acoperea privirea, Conan zări patru călăreți oprindu-se în lumina amurgului și holbându-se nedumeriți la el. Trei dintre aceștia erau înalți, pleșuvi și îmbrăcați în burnuzuri albe, membri ai tribului zuagir, fără îndoială – nomazi de pe celălalt mal al râului. Al patrulea era îmbrăcat tot în alb, purtând însă un caftan strâns pe mijloc și o mitră al cărei

© Crux Publishing 2016

văl, prins pe tâmple cu o împletitură triplă din păr de cămilă, îi flutura în jurul capului. Nu era un semit; pâcla prafului și a nopții apropiate nu era atât de densă, nici privirea de uliu a lui Conan atât de slăbită, încât să nu mai poată distinge caracteristicile faciale ale bărbatului.

Străinul era la fel de înalt ca și Conan, chiar dacă nu la fel de vânjos. Umerii îi erau largi, iar trupul îi apărea numai fibră. Barba scurtă și neagră nu izbutea să îi mascheze proeminența agresivă a fălcilor, iar ochii cenușii, reci și tăioși ca o sabie, sclipeau sub mitră. Strunindu-și gonaciul cu mână rapidă și sigură, străinul vorbi:

– O, Mitra, cred că îl cunosc pe omul ăsta!

– Întocmai! veni răspunsul răguşit al unuia dintre zuagiri. Este cimerianul acela, fostul căpitan al gărzii reginei!

– Probabil că Taramis încearcă să scape acum de foștii ei favoriți, murmură omul care purta caftan. Cine ar fi crezut asta despre floarea Khauranului? Un război lung și sângeros ar fi fost mai onest. Ne-ar fi dat și nouă, oamenilor pustiului, șansa să prădăm aceste meleaguri cum se cuvine. Am ajuns atât de aproape de zidurile cetății, și ne-am ales doar cu mârțoaga asta – își aruncă privirea către un bidiviu, de altfel încântător, mânat de unul dintre nomazi – și cu un câine care trage să moară.

Conan își ridică din piept chipul însângerat.

– Dacă aș putea coborî de pe grinda asta, câinele care trage să moară ai fi chiar tu, hoț zaporojan! scrâșni el, printre buzele vinete.

– O, Mitra, amărâtul ăsta mă cunoaște! exclamă nou-sositul. De unde mă știi, nefericitule?

– Există numai unul din neamul tău prin părțile astea, mormăi Conan. Ești Olgerd Vladislav, tâlharul pustiului.

– O, da! Și, cândva, hatmanul cazacilor de pe Râul Zaporojan, după cum ai ghicit. Ai dori să trăiești?

– Numai un prost poate pune asemenea întrebare, îl repezi Conan.

– Sunt un om aspru, zise Olgerd, și forța e singura

© Crux Publishing 2016

calitate pe care o respect la un bărbat. Voi judeca singur dacă tu însuți ești bărbat, sau totuși doar câine, numai bun să zacă aici și să crape.

– Dacă îl dăm jos, putem fi văzuți de pe metereze, se împotrivi unul dintre nomazi.

Olgerd clătină din cap.

– Înserarea este adâncă. Uite, ia securea asta, Djebal, și taie crucea, la bază.

– Dacă o să se prăvălească înainte, îl va strivi, protestă nomadul. Pot să o retez în așa fel, încât să cadă pe spate; dar forța căderii i-ar putea crăpa țeasta și împrăștia măruntaiele.

– Dacă este vrednic să îmi devină tovarăș, atunci o să supraviețuiască, răspunse Olgerd, netulburat. În caz contrar, nici nu merită să ne batem capul cu el. Taie!

Prima izbitură a securii de luptă în lemnul crucii și vibrațiile care o însoțiră îi trimiseră lui Conan sulițe de agonie prin membrele tumefiate. Iarăși și iarăși, tăișul bine întreținut se abătu nemilos asupra crucii, și fiecare lovitură reverberă însutit în creierul zdruncinat al martirului, supunându-i nervii chinuiți la o nouă caznă. Dar Conan strânse din dinți și nu scoase un sunet. Securea pătrunse până la capăt și crucea se înclină pe ultimele așchii care o mai susținuseră, prăbușindu-se greoi pe spate. Conan își încordă întreg trupul într-un ghem de mușchi tari ca fierul și își propti capul în lemnul care îl chinuise, pentru a atenua izbitura. Grinda lovi aprig pământul și săltă înapoi. Impactul îi desfăcu omului rănile și mai tare, lăsându-l câteva clipe fără de suflu. Se luptă din răsputeri cu valul de întuneric care amenința să îi înece conștiința, simțindu-se amețit și bolnav; înțelese, totuși, că nemaipomeniții lui mușchi îi protejaseră organele vitale, salvându-l de la pieire sigură.

Și un geamăt nu îi scăpă măcar, deși sângele îi dăduse pe nări, iar abdomenul îi tremura de durere îngrețoșată. Mormăind admirativ, Djebal se aplecă asupra lui, cu o pereche de clești folosiți pentru a smulge cuiele din potcoavele cailor, și prinse capătul adânc îngropat în carne al unuia dintre

© Crux Publishing 2016

piroane. Cleștii erau prea mici, însă, pentru asemenea treabă. Djebal transpira și se chinuia, suduind și luptându-se cu fierul încăpățânat, smucindu-l înainte și înapoi – în rana vie, tumefiată, ca și în lemn. Sângele se revărsa gros peste degetele cimerianului, care înțepenise, ca mort – îl dădeau, însă, de gol spasmele pieptului larg, în timp ce se lupta să respire. Marele cui cedă, și Djebal ridică fierul însângerat la nivelul ochilor, rânjind mulțumit – azvârlindu-l apoi departe și aplecându-se asupra celui de al doilea.

După ce repetă întreaga operațiune întocmai, Djebal își îndreptă atenția asupra picioarelor străpunse ale lui Conan. Dar cimerianul, luptând să se ridice, îi smulse cleștele stacojiu dintre degete și îl îndepărtă furios pe nomad, îmbrâncindu-l. Mâinile lui Conan se umflaseră într-atât sub supliciu, încât deveniseră de două ori mai mari decât erau în mod firesc. Își simțea degetele străine, diforme; să își strângă pumnii însemna o suferință care îl obliga să își muște buza până la sânge. Și, totuși, cumva, apucând neîndemânatic cleștele cu ambele mâini, reuși să își smulgă din picioare întâi un piron, apoi pe celălalt – căci nu fuseseră atât de adânc bătute în lemn, ca acelea din membrele superioare.

Se ridică bățos și rămase cât de drept putu pe picioarele sfredelite și îngroșate de chin, clătinându-se ca beat în ciuda eforturilor, cu năduşeala zvântându-i-se înghețat pe chip și pe trup. Simți crampe asaltându-i membrele; își încleștă maxilarele cu putere, opunându-se turbat nevoii de a vărsa.

Olgerd, studiindu-l fără emoție, îi indică, cu un gest al mâinii, armăsarul furat. Conan se împletici către cal, și fiecare pas însemna un infern de junghiuri agonice, care îi aducea spumă sângerie pe buze. Mâna mutilată, lipsită de simțul tactil, dibui șaua; piciorul sângerând nimeri, chinuit, scărița. Strângând din dinți, săltă pe cal, aproape pierzându-și cunoștința la jumătatea mișcării. Dar ajunse în șa. Iar Olgerd lovi puternic bidiviul, cu harapnicul. Animalul speriat se cabră; Conan începu să alunece, ca un

© Crux Publishing 2016

sac cu nisip. Însă apucase să își înfășoare, prudent, hățurile în jurul mâinilor suferinde, ținându-le strâns cu degetele sale ca niște cleşti. Înnebunit de durere, prin forța brațelor, se smuci în spate, pe cal, forțând armăsarul să revină cu toate patru picioarele pe pământ. Animalul necheză ca turbat, simțindu-și fălcile pe cale să se disloce.

Unul dintre nomazi ridică o ploscă cu apă, întrebător.

Olgerd clătină din cap.

– Lasă-l să aștepte până ajungem în tabără. Sunt numai patru leghe de mers. Dacă este demn să supraviețuiască pustiului, poate trăi atât și fără apă.

Grupul porni în galop, fantome iuți gonind către râu. În mijlocul lor, Conan se clătina greoi în șaua calului, cu ochii injectați recăpătându-și încet sclipirea feroce, cu spuma purpurie uscându-i-se pe buzele vinete.

CRUX PUBLISHING

© Crux Publishing 2016

4. Epistolă către Nemedia

Istoria atestă faptul că înțeleptul Astreas, călătorind spre miticul Orient în căutarea cunoașterii, i-a scris epistolă prietenului și colegului filosof Alcemides, aflat în Nemedia – document constituind, de altfel, singura sursă demnă de încredere pe care Occidentul o deține cu privire la tumultoasele evenimente petrecute în acea perioadă la Răsărit.

Astreas a scris, printre altele:

Abia dacă îți poți închipui, vechi și drag prieten, ce se întâmplă acum, aici, în acest mic regat, de când regina Taramis i-a primit cu brațele deschise pe Constantius și pe lefegiii semiți, incident pe care l-am descris fugar în precedenta și grăbita mea epistolă. Șapte luni au trecut de atunci, timp în care se poate spune că însuși mai-marele demonilor umblă slobod pe aceste nefericite meleaguri. Taramis pare să își fi pierdut mințile cu totul; cândva faimoasă pentru virtutea de care dădea dovadă, pentru judecata limpede și pentru cumințenia firii ei, acum este vestită tocmai pentru opusul calităților amintite. Viața ei intimă este permanent prilej de scandal – deși cuvântul „intim" nu este, poate, cel mai potrivit în context, atât timp cât regina nu ține să ascundă nimic din desfrâul căruia Curtea i-a căzut pradă. Se răsfață clipă de clipă în cele mai infame orgii, nobilele din suita ei fiind forțate să participe la rându-le, fie tinere femei măritate ori preacurate fecioare.

Regina nu a catadicsit să se cunune măcar cu amantul ei, Constantius, care domnește alături de ea, ca prinț consort, în timp ce oamenii lui îi urmează exemplul, neezitând să își facă poftele cu orice femei doresc, indiferent de rangul sau de statutul social al acestora. Regatul năpăstuit geme sub jugul birurilor, gospodăriile sunt jefuite până nu

© Crux Publishing 2016

mai rămâne nimic, iar negustorii umblă în zdrențe, căci alte „avuții" nu le-au fost lăsate de către cei care adună tributul. În fapt, de multe ori, se pot considera norocoși dacă reușesc să își salveze măcar pielea.

Simt că te îndoiești de cuvintele mele, bunule Alcemides. Te temi poate că zugrăvesc în culori prea sumbre cele ce se petrec în Khauran. Astfel de condiții ar fi de neînchipuit în oricare dintre regatele apusene, cu siguranță. Dar trebuie să înțelegi marile deosebiri care există între Occident și Orient, în special în aceste părți de la Răsărit. În primul rând, Khauranul este un regat mic ca întindere, una dintre multele regiuni care odată făceau parte din posesiunile răsăritene ale Imperiului Koth, și care, mai târziu, și-a recâștigat neatârnarea cuvenită din timpuri chiar mai străvechi. Aceste părți de lume sunt compuse din stătulețe, mici în comparație cu mărețele regate ale Apusului ori cu glorioasele sultanate din Orientul și mai îndepărtat, dar importante, fără doar și poate, în controlul asupra rutelor caravanelor și asupra bogățiilor pe care le dețin.

Khauranul se află situat cel mai departe în zona dinspre miazăzi-răsărit a acestei regiuni, chiar la hotarul cu ergurile semite. Cetatea Khauranului reprezintă singura așezare de asemenea anvergură din întregul regat, ridicându-se înaintea râului care separă câmpurile fertile de dune, turn de veghe păzitor de misterioase comori. Pământul este atât de mănos, încât dă trei sau patru recolte într-un singur an, iar șesurile de la apus și de la miazănoapte sunt presărate cu sate. Cuiva obișnuit cu marile plantații și crescătorii de animale ale Occidentului i se poate părea bizar să vadă peste tot doar mici vii și lanuri. Cu toate acestea, grânele și fructele se revarsă aici bogat, ca din cornul abundenței. Sătenii se ocupă numai cu agricultura, și cu nimic altceva. Băștinașii, corciți, sunt pașnici, neputincioși a se apăra singuri; de altfel, le este interzis să poarte arme. Dependenți în întregime de ostașii cetății în privința protecției, sunt complet neajutorați în momentul de față. Așadar, revolta

© Crux Publishing 2016

sălbatică a populației rurale împotriva asupritorilor, care în Occident ar constitui o certitudine în asemenea condiții, nu este, aici, posibilă.

Localnicii trudesc până cad din picioare sub pumnul de fier cu care îi conduce Constantius, iar semiții acestuia cu bărbi negre îi aleargă, cu harapnicele în mâini, pe bieții oameni, cât e ziua de lungă, precum proprietarii de plantații pe sclavii negri din miazăziul Zingarei.

Nici locuitorilor cetății nu le merge mai bine. Avutul le este luat cu forța, iar cele mai frumoase fiice răpite, pentru a satisface poftele nestăvilite ale lui Constantius și ale lefegiilor lui. Acestor oameni le lipsesc complet mila și îndurarea, posedând însă toate acele trăsături distinctive pe care oștile noastre au învățat să le disprețuiască în timpul războaielor cu aliații semiți ai Argosului: cruzimea inumană, desfrâul și ferocitatea animalică. Cetățenii erau clasa conducătoare, în mare parte hiborieni, valoroși și încercați în războaie. Dar trădarea reginei i-a lăsat la cheremul asupritorilor. Semiții formează acum singura armie a Khauranului, și cele mai de neînchipuit osânde îi așteaptă pe toți cetățenii care sunt descoperiți purtând armă. Mai mult decât atât, s-a dat curs cu sălbăticie unor persecuții asidue împotriva bărbaților tineri, khauranezi bănuiți a fi capabili să se răscoale. Mulți au fost măcelăriți fără șovăire, alții vânduți ca sclavi în Turan. Mii și mii și-au părăsit căminele și au fugit, fie intrând în serviciul altor stăpânitori, fie devenind tâlhari la drumul mare în preajma hotarelor.

În chiar aceste clipe, se simte amenințarea unei invazii dinspre pustiul locuit de triburile zuagirilor. Lefegiii lui Constantius sunt indivizi adunați din orașele semite de la apus – filistini, anakezi, akkharimezi –, și sunt profund urâți de neamul nomazilor. După cum știi, bunule Alcemides, ținuturile acestor barbari sunt împărțite în pajiștile dinspre apus, care se întind tocmai până la nesfârșitul ocean și în care sunt ridicate așezările cetățenilor, și în ergurile

© Crux Publishing 2016

de răsărit, acolo unde sălășluiesc nomazii săraci; o luptă neîncetată se dă permanent între unii și ceilalți.

Zuagirii prăduiesc Khauranul de veacuri întregi, fără însă a izbuti să îl cucerească, ceea ce le sporește pizma pentru semințiile apusene. Se zvonește că vechea dușmănie dintre cele două neamuri este alimentată de un bărbat care în trecut a fost căpitanul gărzii reginei și care, scăpând cumva de ura lui Constantius – după ce, se pare, acesta îl răstignise –, s-a alăturat nomazilor. Numele lui e „Conan", el însuși barbar, unul dintre acei primejdioși cimerieni, a căror ferocitate în luptă au avut ocazia să o cunoască oștenii noștri pe propriile piei, în nenumărate rânduri. Se mai zvonește că acest Conan a devenit mâna dreaptă a lui Olgerd Vladislav, aventurierul cazac coborât din stepele de la miazănoapte și autoproclamat conducătorul unor triburi de zuagiri. În sfârșit, unii spun că hoarda hoților de pustiu și-a îngroșat semnificativ rândurile în ultima vreme, și că Olgerd, fără îndoială îndemnat de cimerian, pune la cale un atac direct asupra Khauranului.

Nu poate fi altceva decât o altă încercare de jefuire a cetății, căci zuagirii nu au mașini de asalt ori măcar cunoștințele necesare pentru a menține o urbe sub dominație, dovedindu-se, în repetate rânduri, în trecut, că nomazii, cu tacticile lor haotice de bătălie, ori, mai bine zis, din pricina lipsei oricăror tactici, nu reprezintă un adversar pe măsura războinicilor disciplinați și înarmați până în dinți din așezările semite. Poate că băștinașii Khauranului ar primi bucuroși o asemenea invazie, din moment ce nomazii nu ar putea să îi trateze mai rău decât o fac actualii lor stăpâni, și chiar exterminarea totală ar fi, spun unii, de preferat năpastei pe care o îndură în aceste momente. Dar sunt atât de înfricoșați și atât de neajutorați, încât nu ar fi în stare să le dea vreo mână de ajutor invadatorilor.

Urgia abătută asupra lor este dintre cele mai atroce. Taramis, posedată poate de demoni, nu mai dovedește limită. A interzis credința în Ișstar și a transformat templul acesteia

© Crux Publishing 2016

în altar al idolatriei. A pângărit credința în marmoreana zeiță la care se rugau hiborienii de răsărit (și care, chiar inferioară adevăratei religii a lui Mitra, pe care o împărtășim noi, neamurile din Occident, tot este infinit superioară cultului demonolatru practicat de triburile semite) și a umplut templul Ișterei cu gravuri obscene și de neînchipuit, zei și zeițe ale nopții, înfățișați în cele mai desfrânate și mai perverse ipostaze, purtând trăsături atât de revoltătoare, cum numai o minte profund zdruncinată poate concepe. Multe dintre aceste gravuri redau divinități detestabile ale semiților, turanezilor, vindușilor și chitaiezilor, dar unele duc cu gândul la hidoșenii străvechi, forme abjecte de mult uitate, amintite cu teamă în mituri dintre cele mai obscure. De unde a luat regina cunoștință despre asemenea spurcăciuni, nu îndrăznesc nici măcar a încerca să ghicesc.

Depravata a legiuit jertfa umană, și, de la acceptarea lui Constantius drept consort, nu mai puțin de cinci sute de bărbați, femei și copii au fost dați morții. Câțiva și-au aflat pieirea pe altarul ridicat de regină în templu, ea însăși mânuind jungherul ritualic – majoritatea, însă, au avut parte de o soartă chiar mai cumplită.

Mai umblă vorba că Taramis adăpostește un soi de monstru în criptele templului. Ce este, și de unde l-a adus, nimeni nu știe. Dar, la scurtă vremea după ce a zdrobit rebeliunea disperată a propriilor oșteni, a petrecut o noapte, singură, în altarul profanat – singură, cu excepția unei duzini de prizonieri întemnițați acolo. Iar locuitorii, sfârșiți de groază, relatează a fi zărit un fum gros, duhnitor, învolburându-se afară din turlă, și a fi auzit, întreaga noapte, incantațiile frenetice ale reginei, acompaniate de urletele agonice ale chinuiților. Și, înspre zori, un alt glas s-a amestecat cu toate celelalte – ascuțit, pătrunzător, neomenesc, înghețând populației sângele în vine.

La răsăritul soarelui, Taramis s-a împleticit amețită afară din templu, cu ochii strălucindu-i de malefic triumf. Prizonierii nu au mai fost văzuți de atunci, nici glasul

© Crux Publishing 2016

grotesc auzit iar. Dar există o încăpere, acolo, în templu, unde nu intră nimeni altcineva decât regina, împingând înainte-i câte un om menit jertfei. Victima, întotdeauna, dispare. Localnicii sunt convinși că în acea odaie funerară sălășluiește un monstru al vremurilor negre și uitate, nerăbdător să se ospăteze cu oamenii înnebuniți de groază pe care Taramis i-i servește.

Știind toate acestea, nu mai pot vedea în regină o simplă muritoare, ci o cățea turbată zămislită de întuneric, pe care mi-o închipui, cu spaimă, răsfățându-se în bârlogu-i însângerat, mângâind osemintele și rămășițele victimelor, cu gheare purpurii, ascuțite. Faptul că zeii îi tolerează fărădelegile și blasfemiile a ajuns să îmi clatine chiar încrederea în justiția divină.

Comparând prezenta ei conduită cu purtarea reginei din vremea când am pus piciorul în Khauran pentru prima oară, în urmă cu șapte luni, mă simt pătruns de o teribilă tulburare, înclinat să dau crezare superstițiilor indigene – zvonului că un demon a pus stăpânire pe trupul tinerei suverane. Un oștean pe nume Valerius avea, însă, o altă opinie. Credea că o vrăjitoare și-a alcătuit înfățișare aidoma iubitei conducătoare a Khauranului. Că adevărata Taramis a fost dată nopții, poate uitată în cine știe ce temniță, în locul ei suindu-se pe tron vrăjitoarea. Valerius a jurat că o va găsi pe adevărata regină, dacă aceasta mai este încă în viață, dar mă tem nespus că el însuși a căzut pradă cruzimii lui Constantius. A luat parte la revolta gărzilor palatului, a scăpat masacrului inițial și a stat ascuns ceva vreme, refuzând cu încăpățânare să caute refugiu peste hotare; așa se face că l-am cunoscut, și că, având încredere mare în mine, mi-a împărtășit convingerile lui. La un moment dat a dispărut, însă, asemenea multor altora, de a căror soartă nu îndrăznește nimeni să întrebe, iar eu mă gândesc înfricoșat că, poate, oamenii lui Constantius l-au dibuit, în cele din urmă.

Trebuie să închei aici această epistolă și să o trimit, iute

© Crux Publishing 2016

ca gândul, cu ajutorul unui porumbel voiajor, menit să o ducă acolo de unde l-am cumpărat, la hotarele Kothului. Purtată de călăreți și de caravane de cămile, epistola va ajunge, peste câtăva vreme, la tine. Mă grăbesc, nu trebuie să mă surprindă zorii. Este deja târziu, stelele strălucesc palid deasupra grădinilor suspendate ale cetății. O tăcere de moarte învăluie urbea, și totuși aud, ca prin vis, ritmul apăsător al unei tobe, bătând sinistru, într-un templu îndepărtat.

Sunt convins că Taramis este acolo, punând la cale noi blasfemii.

CRUX PUBLISHING

© Crux Publishing 2016

5. În temnițele Khauranului

Înțeleptul Astreas se înșelase, încercând să ghicească unde se afla, în momentele acelea, femeia pe care el o numea „Taramis”. Vrăjitoarea considerată de toți regină a Khauranului coborâse într-una dintre temnițele palatului, cu strălucirea unei torțe jucându-i-se sumbru pe chip, îndeajuns pentru a scoate în evidență cruzimea neomenească a trăsăturilor ei sculpturale.

Pe podeaua de piatră dinaintea ei, stătea ghemuită o ființă a cărei goliciune nu era defel ascunsă de cele câteva cârpe soioase care îi alcătuiau „veșmântul”. Pe această ființă, Salome o atinse disprețuitor cu vârful răsucit al condurului ei aurit, zâmbind cu ură în fața ferelii tremurate a victimei.

– Nu prea te dai în vânt după mângâierile mele, nu-i așa, dulce surioară?

Taramis încă era frumoasă, chiar și în zdrențe, în ciuda prizonieratului și a abuzurilor pe care le îndurase în ultimele șapte luni. Nu răspunse ironiei vrăjitoarei, dar își plecă privirea, ca un om de acum învățat cu batjocura.

Resemnarea surorii ei nu îi plăcu Salomeei. Își mușcă buza cărnoasă și roșie, bătând cu vârful pantofului în podea, încruntându-se amenințător la captiva obedientă care îi zăcea la picioare. Îmbrăcămintea uzurpatoarei denota splendoarea primitivă obișnuită la femeile din Shusan. Sub flacăra unicei torțe, cupele pieptarului ei de aur, zalele fin lucrate care i-l susțineau pe sâni și podoabele meșteșugite ale condurilor păreau să răspândească o lumină interioară. Lănțișoarele scumpe prinse în jurul gleznelor scoteau un clinchet cristalin când vrăjitoarea păși, iar brățări bătute în pietre scumpe îi îngreunau femeii, într-un mod plăcut, brațele goale. Coafura înaltă amintea de moda semită, pandantivele de jad care îi atârnau voluptos de inelele făurite din metal prețios și purtate în lobii urechilor

© Crux Publishing 2016

scăpărând grandios la fiecare gest nerăbdător al capului ei trufaș. O cingătoare bătută în nestemate îi strângea pe talie un chiton atât de diafan, încât nu putea fi privit altfel decât ca o sfidare cinică la adresa bunei-cuviințe și a convențiilor sociale. Pe braț, vrăjitoarea își înfășurase neglijent, mascând dedesubt un soi de boccea, unul dintre colțurile mantiei de culoare stacojiu întunecat care, prinsă pe umăr, îi cădea în falduri la spate.

Salome se aplecă dintr-odată, fulgerător, apucându-și sora, cu mâna liberă, de părul răvășit, și forțând-o să îi suporte privirea. Taramis înfruntă ochii de tigru fără măcar să clipească.

– Se pare că ți-au cam secat lacrimile, dulce surioară, murmură vrăjitoarea.

– Nu îmi vei mai smulge nici o lacrimă de acum încolo, răspunse Taramis. Destul te-ai delectat cu spectacolul dat de regina Khauranului, suspinând și cerșindu-ți, în genunchi, mila. Știu că m-ai cruțat doar pentru a te bucura de chinul meu, și de aceea m-ai supus numai la cazne care nu ucid și care nu mutilează. Nu mă mai tem, însă, de tine. Ai înăbușit în sufletul meu ultimele fărâme de speranță, de frică, de rușine. Omoară-mă și pune capăt acestei drame, pentru că eu nu mai am lacrimi de vărsat pentru amuzamentul tău, cățea a Infernului!

– Îți faci iluzii, surioară dragă, toarse Salome, suav. Până acum i-am cauzat suferință trupului tău frumos, ți-am zdrobit spiritul și mândria. Dar uiți că tu, spre deosebire de mine, ești capabilă să suferi sufletește. Am înțeles asta servindu-ți felurite povești care redau comediile puse în scenă pe seama și spre oroarea mizerabililor tăi supuși. Astăzi, ți-am adus dovada vie a acestor „farse". Știai tu că devotatul tău sfetnic Krallides s-a întors din Turan cu coada între picioare? Știai că a fost capturat?

Taramis îngălbeni.

– Ce… ai făcut cu el?

În loc de răspuns, Salome scoase misterioasa boccea

© Crux Publishing 2016

de sub mantie. Îndepărtă faldurile de mătase și întinse spre Taramis macabra comoară – era capul unui tânăr bărbat, cu trăsăturile chipului înghețate în convulsia morții izbăvitoare, mai mult ca sigur sosită după o îndelungată și de neconceput agonie.

Taramis scoase un vaier prelung, de parcă i-ar fi fost străpunsă inima.

– O, mărită Ișstar! Krallides!

– Da! Căuta să ridice oamenii împotriva mea, nebun naiv, spunându-le că era adevărat ceea ce afirmase Conan, că eu nu aș fi adevărata Taramis! Dar cum ar putea poporul să lupte împotriva semiților Șoimului? Cu bețe, cu pietre? Ha! Câinii sfâșie trupul decapitat al lui Krallides, chiar acum, în piața mare, iar capul ăsta împuțit va fi aruncat în canal, să putrezească! O, sora mea!

Salome tăcu o clipă, zâmbind, de sus, victimei.

– Mai ai deci, până la urmă, ceva lacrimi de vărsat? Foarte bine! Mă bucur că am lăsat cazna sufletească pentru final. De acum încolo, vei asista la tot mai multe spectacole de tipul celui pe care ți l-am oferit astăzi!

Stând acolo în bătaia torței, cu capul tăiat al sfetnicului în mână, vrăjitoarea nu mai avea nimic dintr-o ființă omenească, în ciuda cumplitei ei frumuseți. Taramis nu ridică privirea. Zăcea cu fața strivită de podeaua slinoasă, cu trupul slăbit tremurând în spasmele suferinței, plângând și lovind piatra cu pumnii firavi. Salome se îndreptă cu pas vesel către ieșire, brățările care îi împodobeau gleznele scoțând clinchete muzicale, cerceii cu pandantiv licărind jucăuș și reflectând flăcările.

Câteva clipe mai târziu, ieșea pe poartă, sub arcada joasă dând într-o curte, aceasta din urmă deschizându-se apoi într-un cot de alee. Un bărbat care aștepta acolo se întoarse spre ea – semit uriaș cu ochi posomorâți și umeri de taur, cu barba stufoasă, neagră, acoperindu-i tot pieptul lat, protejat de platoșă argintie.

– A jelit?

© Crux Publishing 2016

Glasul omului era ca un muget de bivol, profund, furtunos, răguşit. Era arhistratigul lefegiilor, unul dintre puţinii oameni ai lui Constantius care cunoştea taina celor două regine ale Khauranului.

– A jelit, da, Khumbanigash. Există nenumărate faţete ale sensibilităţii ei, pe care nu le-am explorat încă. Îndată ce unul dintre aceste simţuri va începe să i se tocească din pricina suferinţei perpetue, îi voi descoperi altul, mai dureros sub cazne. Ţine, câine!

O fiinţă în zdrenţe, degradată, cu trupul şi părul îmbâcsite de murdărie, se apropie de ei dârdâind – unul dintre cerşetorii care dormeau prin fundături şi sub cerul liber. Salome azvârli capul retezat către el:

– Ia, surdule, aruncă asta în cel mai apropiat canal! Fă-i semn cu mâinile, în limbajul lor, Khumbanigash. Nu aude.

Arhistratigul se supuse, iar capul aruncat se rostogoli de câteva ori pe lespezi, înainte ca omul să îl ridice şi să fugă, făcând cale întoarsă, pradă fricii.

– De ce continui comedia asta? bombăni Khumbanigash. Eşti bine aşezată pe tron, nimeni nu te-ar putea da jos. Şi ce dacă amărâţii ăştia de khauranezi vor afla adevărul? Nu pot face nimic, oricum! Dezvăluie-ţi adevărata identitate şi proclamă-te regină! Arată-le-o pe regina lor preaiubită, şi apoi dă-i jos capul, în piaţa mare!

– Încă nu, bunule Khumbanigash…

Poarta boltită se trânti, acoperind vocea înaltă a Salomeei şi glasul hodorogit al arhistratigului. Cerşetorul cel surd se strecură în curte, fără ca nimeni să observe că mâinile tremurânde care ţineau capul retezat erau mâini bronzate, viguroase, contrastând straniu cu trupu-i cocârjat şi cu zdrenţele-i nespălate.

– Ştiam eu!

O şoaptă fioroasă, vibrantă, deşi abia audibilă.

– Ea trăieşte! O, Krallides, martiriul tău nu a fost în zadar! O ţin prizonieră în temniţe! Vai, Iştar, dacă îi iubeşti pe cei drepţi, a sosit momentul să-mi fii alături!

© Crux Publishing 2016

6. Lupii pustiului

Olgerd Vladislav își umplu cu vin sângeriu, turnat din carafă de aur, pocalul bătut în nestemate, și împinse vasul de-a lungul mesei de abanos, către Conan Barbarul.

Veșmântul lui Olgerd ar fi satisfăcut vanitatea oricărui nobil zaporojan. Caftanul îi era din mătase albă, cu perle ornându-i pieptul. Se încinsese cu o centură bakhaureză, poalele suflecate lăsând vederii șalvarii largi de mătase, îndesați în cizme scurte făcute din piele verde, cusute cu fir de aur. Pe cap purta un turban satinat, de asemenea verde, înfășurat în jurul unui coif spiralat, cu filigran scump. Singura lui armă – un hanger cerchez, încovoiat, lat, în teacă de fildeș, prins sus pe coapsa stângă, după tipicul cazac. Lăsându-se pe spate în scaunul împodobit cu vulturi gravați în aur, Olgerd își întinse relaxat picioarele, dând pe gât vinul înspumat și plescăind admirativ din limbă.

Acestei bogății ostentative, uriașul cimerian din celălalt capăt al mesei îi opunea o imagine pe deplin contrastantă: coama neagră tăiată pătrățos, chipul bronzat și brăzdat de cicatrice, ochii arzând albastru. Îmbrăcase o cămașă de zale brune, și singurul lucru care sclipea la el era catarama uriașă de aur a centurii care îi susținea cumplita sabie, vârâtă într-o teacă uzată de piele.

Singuri se aflau cei doi între faldurile de mătase tapisată ale iurtei, ticsită cu moi și adânci covoare și cu perne catifelate, răsplată a prădării caravanelor. De afară, pătrundea un murmur slab, dar constant, obișnuit oriunde se află mulți bărbați laolaltă, pe timp de război ori de pace. Din când în când, o pală de vânt uscat scutura, în împrejurimi, frunzele late ale palmierilor.

– Astăzi în umbră, mâine în plină strălucire a soarelui, declamă Olgerd, slăbindu-și puțin brâul purpuriu și întinzându-se,

© Crux Publishing 2016

din nou, după carafa cu vin. Așa este calea vieții. Odată eram un mândru hatman zaporojan; acum sunt o căpetenie a pustiului. Acum șapte luni, tu atârnai țintuit pe cruce, în apropierea Khauranului. Acum ești adjunctul celei mai puternice hoarde dintre Turan și pajiștea apuseană. Ar cam trebui să-mi fii recunoscător!

– Pentru că îmi recunoști meritele? râse Conan, închinând pocalul. Atunci când îi permiți unui om să se ridice, poți fi sigur că vei profita și tu de avântul acestuia. Tot ce am în momentul de față, am câștigat cu sudoare și sânge.

Își privi rănile grosolane din palme. Erau și pe trupul său adânci semne, pe care nu le avusese cu șapte luni în urmă.

– Lupți ca o hoardă de demoni, căzu Olgerd de acord. Dar să nu îți imaginezi cumva că datorită ție au venit noii recruți să ne jure supunere. Au fost jafurile noastre încununate de victorii, născute și duse până la capăt de istețimea mea, cele care i-au determinat să ni se alăture. Nomazii ăștia sunt tot timpul în căutarea cuiva capabil să îi conducă, și au mai multă încredere într-un străin decât într-unul de-un neam cu ei. Nu există limită pentru ceea ce am putea făptui împreună! Am strâns unsprezece mii de oameni, de acum. Peste un an, vom avea, probabil, de trei ori pe atât. Ne-am mulțumit, deocamdată, să atacăm avanposturile turaneze și așezările fortificate dinspre apus. Cu treizeci sau patruzeci de mii de ciraci, hărțuiala nu își va mai avea rostul. Vom invada, vom cuceri, ne vom proclama stăpânitori. Voi fi împăratul tuturor ținuturilor semite, iar tu îmi vei fi mare vizir, atât timp cât îmi vei duce la îndeplinire poruncile, fără crâcnire. Până atunci, însă, cred că vom călări către răsărit, asaltând avanpostul Turanului din Vezek, unde plătesc vamă caravanele.

Conan scutură din cap:

– Eu nu cred asta.

Olgerd se holbă la el, iritat, firea lui iute ieșind la iveală:

– Cum adică *tu* nu crezi asta? *Eu* sunt cel care gândește pentru armia noastră!

© Crux Publishing 2016

– Sunt destui oameni în hoarda ta, ca să îmi pot pune planul în aplicare, răspunse cimerianul. M-am săturat să aștept. Am de plătit niște polițe.

– O! se încruntă Olgerd, apoi mai sorbi vin și rânji: Tot la cruce te poartă gândul, așa e? Foarte bine, admir oamenii care urăsc din tot sufletul. Dar răzbunarea ta mai poate să aștepte o vreme.

– Mi-ai promis că mă vei ajuta să cuceresc Khauranul, spuse Conan.

– Da, dar asta era înainte să înțeleg pe deplin poziția privilegiată în care ne găsim, îl lămuri Olgerd. Ne vom mulțumi să prădăm citadela. Nu vreau să pierd oameni în acțiuni fără sorți de izbândă. Khauranul este, în momentul de față, un dumicat prea mare pentru ca noi să-l putem înghiți. Peste un an, poate…

– Săptămâna viitoare, zise Conan, iar cazacul încremeni în fața siguranței de sine cu care vorbea celălalt.

– Ascultă, mârâi Olgerd, chiar dacă aș fi dispus să îmi arunc oamenii într-o astfel de bătălie fără de rost, la ce te aștepți, anume? Crezi că lupii noștri ar putea asedia și cuceri o cetate precum Khauranul?

– Nu va fi nici un asediu, răspunse cimerianul. Știu cum să îl atrag pe Constantius în câmp deschis.

– Bine, și după aceea...? strigă Olgerd, înjurând gros. În câmp deschis, oamenii noștri își vor găsi pieirea, pentru că asshurienii semiți au armuri dintre cele mai bune, iar când va veni vremea unei confruntări corp la corp, trupele lor cu disciplină de fier, compuse din săbieri extrem de bine pregătiți, vor despica liniile noastre de apărare haotică și ne vor împrăștia oamenii în cele patru zări, ca pe niște fire de paie sub suflarea furtunii!

– Nu și dacă vom avea trei mii de călăreți hiborieni ajunși la capătul răbdării, alcătuind o formație de luptă solidă, așa cum i-aș putea învăța.

– Și cum ai putea tu face rost de trei mii de hiborieni? întrebă Olgerd, fără să își ascundă defel sarcasmul. Prin

© Crux Publishing 2016

vrăji?

– Îi am deja, răspunse cimerianul netulburat. Trei mii de khauranezi se află în oaza Akrel, aşteptându-mi porunca.

– Poftim?

Olgerd se holba la barbar ca un lup speriat.

– Ai auzit bine. Oameni care au scăpat tiraniei lui Constantius. Majoritatea s-au apucat de prădăciuni între dunele din răsăritul Khauranului, şi sunt flămânzi, oţeliţi de suferinţă şi turbaţi de furie, ca tigrul care a gustat carne de om. Unul singur ar putea dovedi, fără dificultate, trei lefegii solizi. Asuprirea şi teroarea călesc firea omului, aprinzându-i în vintre focurile Gheenei. Erau împrăştiaţi, împărţiţi în mici cete; le lipsea conducătorul. Au decis să se încreadă în misiva trimisă de mine, şi s-au adunat cu toţii în oază, aşteptând dispoziţii.

– Toate acestea... fără cunoştinţa mea?

O lumină feroce prinse a arde în ochii lui Olgerd. Îşi coborî mâna la centura unde atârna arma.

– Pe *mine* m-au vrut de conducător, nu pe *tine*.

– Şi ce le-ai promis acestor proscrişi, de ţi-au jurat supunere?

Vocea lui Olgerd începuse să se înalţe, indicând apropierea primejdiei.

– I-am asigurat că voi folosi această hoardă de lupi ai deşertului pentru a-l detrona pe Constantius, redând Khauranul cetăţenilor săi.

– Smintitule, şopti Olgerd. Îţi închipui că mi-ai luat locul?

Cei doi erau acum în picioare, înfruntându-se din priviri peste masa de abanos; demonic sclipea privirea lui Olgerd, şi un surâs rău prevestitor înflorea pe buzele aspre ale cimerianului.

– Voi porunci să fii rupt în bucăţi între patru palmieri, rosti liniştit cazacul.

– Cheamă oamenii şi dă vorbă, îl provocă barbarul. Să vedem cine se va supune!

Dezvelindu-şi dinţii într-un rânjet, Olgerd îşi ridică

© Crux Publishing 2016

mâna – apoi se opri. Era ceva în siguranța de neclintit care se citea pe chipul întunecat al lui Conan, menit să îi clatine cazacului convingerile. Ochii lui Olgerd începură să ardă lupește.

– Lepădătură apuseană, murmură el, ai îndrăznit tu oare să îmi sapi autoritatea și puterea?

– Nu a fost necesar, îl asigură Conan. Ai mințit când ai susținut că nu am avut nimic de a face cu recrutarea de noi tovarăși. Am avut totul de a face cu asta. Ei ți-au îndeplinit ție dispozițiile, fără îndoială, dar de luptat, pentru mine au luptat. Într-adevăr, zuagirii nu pot avea două căpetenii. Ei știu că sunt mai puternic decât tine. Și îi înțeleg mai bine decât tine, iar ei mă înțeleg pe mine; pentru că și eu sunt din neam de barbari.

– Și ce vor spune când le vei cere să lupte pentru Khauran? întrebă Olgerd, pe un ton parșiv.

– Mă vor urma. Le voi promite atât aur din palat, cât poate duce o caravană. Khauranul va fi bucuros să plătească oricât celor care îl vor scăpa de Constantius. Iar după aceea, îi voi conduce pe lupi împotriva turanezilor, așa cum ai plănuit. Tot ce vor ei sunt prăzi bogate, și ar lupta cu Constantius pentru avuție, la fel de bine cum ar lupta cu oricine altcineva.

În ochii lui Olgerd se citea povara înfrângerii. Pierdut în visele lui sângeroase și imperiale, pierduse complet din vedere ce se petrecea chiar sub nasul lui. Incidente și întâmplări mărunte îi reveniră acum în minte, dobândindu-și adevărata semnificație și convingându-l că spusele cimerianului nu erau simplă laudă de sine. Gigantul înzăuat din fața lui era adevăratul conducător al zuagirilor.

– Nu și dacă pieri în clipa asta! murmură Olgerd, iar mâna îi fulgeră spre hanger.

Dar, cu mișcarea agilă a unui leu al pustiului, brațul lui Conan se întinse fulgerător peste masă, degetele puternice apucând strâns antebrațul lui Olgerd. Se auzi un trosnet de oase frânte, iar, pentru o clipă de supremă tensiune,

© Crux Publishing 2016

timpul păru a se fi oprit în loc: cei doi se priveau, nemișcați asemeni gravurilor, broboane de sudoare adunându-se pe fruntea lui Olgerd. Conan râse, fără a elibera din strânsoare brațul rupt al zaporojanului.

– Ești demn să trăiești, Olgerd?

Surâsul nu părăsi chipul barbarului nici o clipită, în timp ce mușchii i se încordară ca funii groase, umflându-se și vibrând în noduri și cute de-a lungul brațului, iar degetele începură să sape în carnea vie, tremurândă, a celuilalt. Oase zdrobite se frecară unele de altele, fața lui Olgerd devenind pământie; sângele îi țâșni fostei căpetenii din buza mușcată, dar omul nu scăpă nici un geamăt.

Râzând, Conan îl eliberă și îl împinse cât colo, iar cazacul se împletici năucit, folosindu-și ultimele puteri pentru a se prinde cu mâna teafără de marginea mesei.

– Îți dăruiesc viața, Olgerd, așa cum tu mi-ai dăruit-o tu mie, spuse Conan liniștit, deși tu m-ai dat jos de pe cruce numai ca să îți îndeplinesc ambițiile egoiste. M-ai supus atunci unei încercări amare; tu nu ai fi putut să o înduri, în locul meu. Nimeni nu ar fi putut să o îndure, nimeni altul decât un barbar apusean. Ia-ți armăsarul și du-te. Este priponit în spatele iurtei, iar în desagi ai merinde și apă. Nimeni nu te va vedea plecând, dar pleacă repede. Pustiul nu e îndurător cu foștii conducători, de au căzut. Dacă te observă războinicii noștri, așa schilodit și înfrânt, nu te vor lăsa să părăsești tabăra în viață.

Olgerd tăcu. Încet, fără vorbă, se răsuci și se furișă greoi de-a lungul iurtei, ieșind prin deschizătura bătută de vânt. Cu dinții încleștați, se ridică în șaua marelui său bidiviu alb, legat acolo, la umbra unui palmier cu frunză bogată; și, tot mutește, cu brațul zdrobit ascuns în sânul caftanului, dădu frâu liber armăsarului și porni în galop către nisipurile de la răsărit, dispărând pentru totdeauna din viața și din legendele zuagirilor.

Rămas înăuntru, Conan goli carafa de vin și-și linse buzele, ușurat. Aruncând vasul gol într-un colț, își potrivi

© Crux Publishing 2016

centura și ieși cu pas întins afară, oprindu-se pentru o clipă ca să îmbrățișeze cu privirile linia iurtelor din păr de cămilă care i se întindea în față, și siluetele drapate în alb care umblau printre acestea, sfădindu-se, cântând, țesălând caii ori ascuțind iataganele.

Își ridică vocea într-un tunet care bubui până în cele mai îndepărtate colțuri ale taberei:

– Voi, lupi ai pustiului, ciuliți urechile și ascultați-mă! Adunați-vă cu toții în jurul meu. Am să vă spun o poveste.

CRUX PUBLISHING

© Crux Publishing 2016

7. O VOCE ÎN GLOBUL DE CRISTAL

În odaia turnului din apropierea zidurilor cetății, câțiva bărbați îl ascultau cu atenție pe un orator improvizat. Erau tineri, dar musculoși, zdraveni, cu o înfățișare pe care numai disperarea în fața nenorocirilor și a sorții potrivnice o poate dălțui pe chipul și în sufletul oamenilor. Purtau cămăși de zale și platoșe de piele, iar săbii le atârnau amenințătoare la brâu.

– Am știut eu! Conan a intuit adevărul, atunci când ne-a avertizat că femeia nu este cu adevărat Taramis! spunea oratorul. Luni întregi am bântuit cotloanele și fundăturile citadelei, prefăcându-mă a fi un cerșetor surd. Și, în cele din urmă, am descoperit dovada că nu mă înșelasem – regina noastră este ținută prizonieră în temnițele de sub palat! Am profitat de ocazie și am capturat un temnicer semit – l-am miruit bine în timp ce părăsea curtea pe timp de noapte, l-am târât într-o pivniță din apropiere și l-am luat la întrebări. Înainte să își dea duhul, mi-a spus ce v-am spus și eu vouă acum, ceea ce am bănuit cu toții încă de la bun început: femeia care conduce Khauranul este o vrăjitoare. Îi zice Salome. Taramis, a mărturisit netrebnicul, zace sub zăvor în cea mai de jos dintre hrube.

Invazia zuagiră vine la țanc și reprezintă șansa noastră de a îndrepta răul. Ce anume are Conan în minte, eu nu pot spune. Poate voiește doar să se răzbune pe Constantius. Poate dorește să prade cetatea și să o distrugă. Este barbar de neamul lui, și nimeni nu poate citi în mințile unor asemenea oameni. Dar știu ce trebuie noi să facem: o salvăm pe Taramis în taman urgia bătăliei! Constantius va ieși în câmp deschis, ca să răspundă atacului. Nelegiuiții lui sar pe cai chiar acum. Nu are de ales: prea puține merinde în cetate, pentru a susține rezistența la un asediu. Sosirea lui Conan și a armiei nomade l-a luat prin surprindere,

© Crux Publishing 2016

nu a avut când să adune provizii. Cimerianul, în schimb, știe foarte bine ce face. Iscoadele noastre au raportat că zuagirii au mașini de asediu, construite, fără îndoială, după instrucțiunile date de Conan, care a deprins artele războiului de la neamurile Apusului.

Constantius nu își permite o blocadă de lungă durată. De aceea își va conduce lefegiii în plin câmp, unde se așteaptă să împrăștie forțele barbarului dintr-o singură lovitură. Va lăsa doar câteva sute de oameni în citadelă, majoritatea pe metereze, în turnuri și la paza porților.

Prin urmare, temnița va rămâne aproape fără de strajă. După ce o vom fi eliberat pe Taramis, următoarele noastre mișcări vor depinde de circumstanțe. Dacă va învinge Conan, va trebui să o arătăm pe adevărata regină oamenilor și să îi chemăm la luptă – și vor veni! O, da, se vor ridica la război! Cu mâinile goale chiar, și tot îi vor dovedi pe semiții rămași dincoace de zid, zăvorând porțile înaintea lefegiilor, cât și înaintea tâlharilor de nomazi! Nici unii, nici alții, nu au ce căuta în cetate! Apoi vom începe tratativele cu barbarul. I-a fost mereu loial Taramisei. Dacă știe adevărul despre vrăjitoare, și dacă regina o să i-o ceară, cred că ne va cruța așezarea. Dacă, însă, după cum par a indica sorții, triumfător se va găsi Constantius, va trebui să ne furișăm afară din oraș împreună cu regina, și să ne salvăm fugind mâncând pământul. Vă este limpede?

Îl aprobară într-un singur glas.

– Atunci haideți să ne tragem săbiile din teacă, să ne închinăm sufletele Ișтarei și să purcedem spre temnițe, căci lefegiii au început să mărșăluiască afară prin poarta de miazăzi!

Adevărat: lumina zorilor scânteia pe coifurile ascuțite, ce păreau că se revarsă într-un fluviu neîntrerupt prin arcada largă, și pe platoșele aprinse ale călăreților. Avea să fie o luptă dusă călare, așa cum este posibil numai în șesurile răsăritene. Cavaleria curgea prin porți ca un șuvoi de oțel – figuri sumbre înzăuate în argintiu și în

© Crux Publishing 2016

negru, cu bărbi lungi, creţe, cu nasuri coroiate şi cu ochi necruţători, în care strălucea blestemul rasei lor: teribila lipsă de şovăială şi de milă. Pe alei şi de-a lungul zidurilor cetăţii, oamenii se aliniaseră pentru a privi în tăcere cum războinicii de alt neam pornesc lupta pentru a le apăra urbea de baştină. Nu se auzea un cuvânt. Ţinându-şi tichiile în mâini, slăbănogi în zdrenţe lălâi şi pustiiţi sufleteşte, se uitau la oastea mărşăluindă, parcă neînţelegând absurdul situaţiei, îndobitociţi, cu figuri lipsite de orice expresie.

Într-un turn ce străjuia larga alee dând înspre poarta de miazăzi, Salome se tolănise pe un divan de catifea, admirându-l cinic pe Constantius, în vreme ce bărbatul îşi potrivea centura lată a sabiei împrejurul mijlocului subţire şi îşi trăgea mănuşile. Erau singuri în iatac. De afară, agitaţia specifică înşeuării cailor, amestecându-se în auz cu tropotul ritmic al copitelor pe lespezi de piatră, pătrundea prin zăbrelele aurite ale ferestrelor.

– Înainte de căderea nopţii, declamă Constantius, răsucindu-şi mustaţa subţire, vei avea la dispoziţie destui captivi cu care să îţi hrăneşti demonul închis în templu. S-o fi săturat şi el de carnea moale a trântorilor ăstora din cetate. Poate că îi vor fi pe plac mai mult mădularele fibroase ale nomazilor.

– Ai grijă să nu cazi tu însuţi pradă unei brute încă şi mai primejdioase decât Thaug, îl avertiză vrăjitoarea. Nu uita cine conduce, în fapt, aceşti lupi ai pustiului!

– Nu cred că este posibil să uit, ripostă el. Acesta este taman unul dintre motivele pentru care îi ies în întâmpinare. *Vreau* să îl întâlnesc. Câinele a luptat în Apus şi cunoaşte arta asediului. Cercetaşii mei au avut destul de furcă, încercând să se apropie de tabăra lui, pentru că nomazii ăia au ochi de vultur. Cu toate acestea, au ajuns suficient de aproape ca să zărească maşinile pe care le aduce cu el din pustiu, în care uriaşe trase de cămile: catapulte, berbece, balestre, trebuşete. Pe zei! Cred că a pus zece mii de oameni să muncească zi şi noapte, timp de o lună, ca să le aibă. De unde o fi luat atâtea materiale pentru

© Crux Publishing 2016

construcție? Mă întreb de nu cumva a încheiat un tratat cu turanezii, aprovizionându-se de la ei. Oricum, nu îi vor fi de cine știe ce folos. M-am mai războit cu lupii nisipurilor și înainte – schimb de săgeți pentru scurtă vreme, timp în care zalele lefegiilor mei îi vor ține pe aceștia din urmă feriți, apoi un atac direct, și trupele mele de călăreți vor mătura ca gândul, înainte și înapoi, roiurile răzlețe de nomazi, culcându-i la pământ sau împrăștiindu-i în cele patru vânturi. Voi reveni victorios prin poarta de miazăzi, înainte de apusul soarelui, cu sute de prinși, goi, înlănțuiți, împletindu-se anevoie în urma calului meu. Vom ține banchet în piața mare, la noapte. Oștenilor mei le face o plăcere nespusă să-și jupoaie inamicii de vii – o, vom avea parte de un spectacol de toată frumusețea, și îi vom obliga pe nevolnicii din cetate să asiste cu toții. În ceea ce îl privește pe Conan, îmi va face o deosebită plăcere, dacă îl capturăm viu, să poruncesc tragerea lui în țeapă, pe chiar treptele palatului.

– Jupoaie pe cine vrei, îi răspunse Salome, indiferentă. Mi-ar plăcea o rochie croită din piele de om. Dar măcar o sută de prizonieri trebuie să îmi lași și mie – pentru altar, și, mai ales, pentru Thaug.

– Dorința îți va fi îndeplinită, acceptă îndată Constantius, trecându-și degetele înmănușate prin părul rar de deasupra frunții sale pleșuve, arse de soare. Pentru victorie și pentru onoarea reginei Taramis! exclamă el ironic și, luându-și coiful cu vizieră sub braț, ridică cealaltă mână în semn de salut, ieșind apoi din odaie în clinchet metalic de armură și de zale. Vocea lui se mai făcu auzită o vreme în urmă-i, răstindu-se cu asprime la aghiotanții cărora le dădea porunci.

Salome se lăsă pe spate pe divan, căscă, se întinse ca o panteră suplă și răsfățată, strigă:

– Zang!

Un sacerdot cu pasul domol și cu pielea feței zbârcită și îngălbenită ca pergamentul, trasă parcă forțat peste oasele craniului, intră fără zgomot. Salome se întoarse către

© Crux Publishing 2016

un piedestal de fildeș pe care se găseau două globuri de cristal și, luându-l pe cel mai mic dintre acestea, îi întinse prelatului sfera strălucitoare.

– Du-te alături de Constantius, porunci ea. Fii ochii și urechile mele în luptă!

Scheletul ambulant făcu o plecăciune adâncă și, ascunzând globul sub roba-i întunecată, se grăbi afară din încăpere.

Nici în afara orașului nu era cine știe ce gălăgie, făcându-se auzit numai tropotul cailor și, după o vreme, scârțâitul puternic al unei porți închizându-se. Salome urcă o scară largă de alabastru, care dădea pe o terasă pavată cu lespezi de marmură și protejată de o cupolă. Se afla deasupra tuturor celorlalte clădiri din cetate. Aleile erau pustii, marea piață din fața palatului – cu totul goală. În vremuri obișnuite, locuitorii fugeau și se fereau de templul sinistru înălțat pe partea opusă a pieței, dar în acea zi, cetatea întreagă arăta ca moartă, abandonată. Numai la zidul de miazăzi și pe terasele care îl străjuiau se vedeau semne de viață. În acele părți, oamenii se adunaseră în grupuri mari. Nu plănuiau nimic, stăteau doar acolo, neștiind dacă să spere la victoria sau la înfrângerea lui Constantius. Triumful lui ar fi însemnat și mai multă jale și teroare sub conducerea lui nemiloasă; înfrângerea ar fi dus, probabil, la jefuirea cetății de către nomazi și la o baie de sânge pe alei. Conan nu trimisese vorbă. Nimeni nu știa la ce să se aștepte din partea lui; nu uitaseră, însă, că era de spiță barbară.

Trupele lefegiilor înaintau organizat, inundând câmpia. La distanță, pe același mal al râului însă, alte mase întunecate se mișcau la fel de disciplinat: erau oameni călare. Hăt mai departe, obiecte amenințătoare așteptau și vegheau: Conan nu trecuse mașinile de asediu peste apă, temându-se, probabil, să nu fie atacate în momentul traversării. Dar el trecuse dincolo, însoțit de călăreții săi.

Soarele urcă sus pe cer, săgetând foc peste gloatele negre. Falangele sosite dinspre cetate porniră în galop, dintr-odată; un vuiet adânc ajunse la urechile oamenilor aflați pe metereze.

© Crux Publishing 2016

Cele două oști se ciocniră cu violență, amestecându-se într-o harababură indescriptibilă. De la distanță, nu putea fi distins decât haosul general, nu și atacurile ori contraatacurile. Nori groși de praf învăluiau bărăganul sub copitele furioase ale cailor, ascunzând bătălia. Printre vălătucii de colb, călăreții deveneau vizibili ici, colo, pentru câteva clipe, doar pentru a dispărea de îndată sub sclipirile ucigașe ale sulițelor.

Salome dădu din umeri și coborî scara. Palatul întreg pirotea, într-o tăcere deplină. Toți sclavii se cățăraseră pe parapet, privind disperat către miazăzi, împreună cu cetățenii. Vrăjitoarea intră înapoi în iatacul unde schimbase vorbă cu Constantius și se apropie de piedestal, observând că globul de cristal se înnegurase, stropit cu scântei stacojii de sânge. Se aplecă asupra sferei, murmurând blesteme.

– Zang! chemă ea. Zang!

Fuioare de pâclă groasă se învolburau în interiorul globului, spărgându-se în talazuri de colb, printre care se vedeau alergând înnebunite chipuri negre, de nerecunoscut. Oțelul sclipea precum fulgerele în beznă. Apoi chipul lui Zang se detașă din mulțime cu uimitoare claritate, ochii lui holbați fixând-o, parcă, pe Salome. Sângele sacerdotului țâșnea vâscos dintr-o rană adâncă săpată în țeasta-i scheletică, iar pielea îi devenise complet cenușie, îmbâcsită de nădușeală și de praf. Buzele i se deschiseră într-un rictus grotesc. Altor urechi decât celor ale vrăjitoarei li s-ar fi părut că fața din globul de cristal se schimonosea în tăcere. Dar pentru Salome, vocea se desprinse de pe buzele vineții la fel de clar ca și când sacerdotul s-ar fi aflat cu ea în odaie, și nu la multe leghe distanță, strigând către globul de cristal. Numai zeitățile beznei știau ce filamente magice, nevăzute, uneau cele două sfere strălucitoare.

– Salome, scheună capul însângerat. *Salome!*

– Te aud, strigă ea. Vorbește! Cum se desfășoară bătălia?

– Urgia s-a abătut asupra noastră! urlă apariția schiloadă. Khauranul este pierdut pentru noi! Vai, calul îmi e la pământ, iar eu nu pot birui să îl ridic! Războinicii noștri

© Crux Publishing 2016

cad în jurul meu cu sutele! Mor ca muștele, în armurile lor de argint!

– Încetează cu vaietele și vorbește cu înțeles! se răsti uzurpatoarea.

– Ne-am năpustit peste câinii pustiului, iar ei ne-au ieșit în întâmpinare, schelălăi sacerdotul. Săgețile zburau în nori negri între armii, iar nomazii au început să dea înapoi, după o vreme. Constantius a ordonat un atac frontal. În formații egale, am năvălit ca furtuna asupra lor. Dar, fără veste, rândurile lor s-au despărțit pe flancuri, iar prin culoarul format în mijloc, au dat năvală trei mii de călăreți hiborieni, a căror existență nu aveam cum să o fi bănuit! Bărbați din Khauran, înnebuniți de ură! Bărbați vânjoși, clădiți în armuri masive și călărind armăsari uriași! S-au abătut asupra noastră ca trăsnetul de oțel, zdrobindu-ne oamenii! Ne-au rupt rândurile și ne-au împrăștiat, care încotro, înainte ca noi să ne dăm seama ce se întâmplă; apoi oamenii pustiului ne-au împresurat ca lăcustele, închizându-ne din amândouă flancurile! Ne-au izbit, ne-au distrus și ne-au risipit formația de luptă! A fost vicleșugul demonului de Conan! Mașinile de asediu sunt făcături – numai scoarțe și trunchiuri de palmieri și mătase vopsită, păcălindu-le pe iscoadele noastre, de la distanță! Un truc ca să ne atragă către osândă! Războinicii noștri dau bir cu fugiții! Khumbanigash a căzut – l-a tăiat Conan! Nu îl mai văd pe Constantius! Khauranezii s-au dezlănțuit asupra trupelor noastre măcinate – lei însetați de sânge, iar nomazii ne ciuruiesc cu săgeți! Eu… vai…

Un licăr, un fulger, ori o sclipire mușcătoare de oțel, o cascadă de sânge roșu-aprins, și imaginea dispăru ca prin farmec, lăsând-o pe Salome să se holbeze în cristalul globului gol, ce reflecta acum doar trăsăturile chipului ei sculptat în furie.

Rămase neclintită câteva clipe, în picioare, cu privirea pierdută în zare. Apoi bătu puternic din palme și un alt sacerdot intră în iatac, la fel de tăcut și de scheletic ca precedentul.

© Crux Publishing 2016

– Constantius a fost înfrânt, spuse ea repede. Suntem pierduți. Conan ne va sfărâma porțile în mai puțin de un ceas. Dacă pune mâna pe mine, nu îmi fac iluzii cu privire la soarta care mă așteaptă. Dar mai întâi de toate, o să mă asigur că blestemata mea soră nu va mai urca iarăși pe tron. Urmează-mă! Vie ce va veni, îi vom oferi lui Thaug ospăț pe cinste!

Coborând scările interioare ale palatului și străbătând galeriile neluminate ale acestuia, auzi un ecou slab venind dinspre depărtatele metereze. Oamenii începeau să priceapă că zeii nu îi zâmbeau lui Constantius. Printre norii de praf, se puteau desluși grupuri de călăreți apropiindu-se de oraș în galop.

Palatul și temnițele erau legate între ele printr-o galerie lungă, închisă, al cărei tavan boltit forma sumbre arcade. Iuțind pasul, falsa regină și sclavul ei intrară pe o ușă masivă de la celălalt capăt al subteranei, în cotloanele slab luminate din măruntaiele construcției. Ieșiră într-un culoar larg, arcuit, din care o scară de piatră cobora în noapte. Salome se retrase câțiva pași, blestemând. În bezna galeriei zăcea o masă diformă și nemișcată – un temnicer semit, cu barba-i scurtă îndreptată zburlit spre tavan; capul îi atârna grotesc, abia ținut de gâtul retezat pe jumătate. Și, cum, de jos, voci gâfâinde îi ajungeau la urechi, se ghemui în umbra smolită a unei coloane, împingându-l pe sacerdot în spatele ei, bâjbâind cu mâna la centura care îi cuprindea silueta.

© Crux Publishing 2016

8. Coboară vulturii

Flacăra fumurie a unei torțe o trezi pe Taramis, regina Khauranului, din letargia în care se cufundase, căutând uitarea. Ridicându-se încet într-un cot, își trecu degetele zdrelite prin părul murdar, încâlcit, și clipi, așteptându-se să îi apară în fața ochilor chipul batjocoritor al Salomeei, pregătită să îi aplice captivei noi și nebănuite chinuri. În schimb, la urechile ei ajunse un strigăt exprimând mila și oroarea:

– Taramis! O, regină a noastră!

Cele auzite îi sunau atât de străin, încât avu impresia că visează. Dinapoia torței distinse siluete foindu-se, oțel licărind, apoi cinci figuri bărbătești se aplecară asupra ei; dar nu erau figuri oacheșe cu nasuri coroiate, ci chipuri slabe, acviline, arse de soare. Se chirci în zdrențele ei, holbându-se cu neîncredere la noii-sosiți. Unul dintre bărbați își făcu loc în față și, punând respectuos un genunchi în podea, întinse rugător brațele.

– O, Taramis! Slăvită fie Ishtar că te-am găsit! Nu îți mai amintești de mine? Sunt eu, Valerius! O dată, chiar divinele tale buzele au rostit vorbe de laudă la adresa mea, după bătălia de la Korveka!

– Valerius?... bâigui tânăra, cu fața scăldată, deodată, în lacrimi. Dar, visez! Este iar unul dintre farmecele Salomeei, menit să îmi sporească durerea!

– Nu! strigă exaltat oșteanul. Suntem cu adevărat supușii tăi devotați, sosiți pentru a salva regina! Trebuie să ne grăbim, însă! Constantius îl înfruntă în câmpie pe Conan, care a adus cu el trupe zuagire și a trecut râul, dar alți trei sute de semiți stăpânesc încă orașul. L-am înjunghiat pe temnicer și am pus mâna pe cheile temniței; alte străji, noi nu am văzut. Acum trebuie să ne pierdem urma! Hai, vino!

Pe regină nu o țineau picioarele, poate nu doar de slăbiciune,

© Crux Publishing 2016

ci și din pricina emoțiilor năvalnice care tocmai o asaltau. Valerius o luă în brațe ca pe un copil și, cu purtătorul torței conducându-le pașii, părăsiră hruba și prinseră a urca scara slinoasă, de piatră. O vreme, li se păru că nu vor ajunge la liman niciodată, dar, în cele, din urmă, nimeriră într-una dintre galeriile superioare.

Treceau sub o arcadă întunecoasă când lumina torței muri dintr-odată, iar purtătorul acesteia își strigă scurt agonia. O jerbă de foc albastru incendie bezna în catacombă, iar chipul turbat al Salomeei se contură, preț de o clipă, în lumina malefică. Salvatorii mai apucară să vadă o siluetă scheletică ghemuindu-se lângă vrăjitoare, apoi veni întunericul.

Valerius se împletici pe culoar, cu regina în brațe. Auzea înfundat, în spatele lui, fierul tăind crunt în carne vie, oftat și geamăt de moarte, mormăit infernal. Apoi cineva i-o smulse de la piept pe Taramis, și o izbitură sălbatică în chivără îl culcă pe oștean la pământ.

Se luptă să se pună pe picioare cu îndârjire, scuturându-și disperat capul pentru a alunga flama albastră care, încă, dansa demonic în fața privirii sale încețoșate. Când mintea i se limpezi cât de cât, se găsea singur în galerie – singur, cu leșurile. Cei patru tovarăși ai săi zăceau în bălți late de sânge, cu capetele zdrobite, cu piepturile spintecate. Orbiți și buimaci în acea strălucire vrăjitorească, nu avuseseră nici o șansă să își apere viața.

Regina nu era nicăieri.

Blestemând amar, Valerius înșfăcă sabia și își smulse de pe frunte chivăra sfărâmată, izbind-o cu zgomot de piatra lespezilor. Sângele îi șiroia pe obraji și își dădu seama că era rănit la țeastă. Clătinându-se sub groaza înfrângerii, își auzi numele strigat cu o voce plină de disperare: *Valerius! VALERIUS!*

Se repezi împiedicat în direcția din care venise glasul și, cotind după o coloană, se trezi cu o siluetă suplă și plăpândă în brațe – o tânără înnebunită, agățându-se de oștean, frenetic.

© Crux Publishing 2016

– Ivga! Te-ai smintit?!

– Nu puteam să te las singur! suspină, în plâns, fata. Te-am urmărit – și m-am ascuns după o cariatidă, în curtea exterioară. Acum câteva momente, am văzut-o pe vrăjitoare ieșind; un soi de brută scheletică pășea în spatele ei, cărând o femeie în brațe. Am înțeles că femeia era Taramis, și că încercarea voastră dăduse greș! Vai, ești rănit!

– O zgârietură doar! îi dădu el mâinile îngrijorate la o parte. Iute, Ivga! Încotro au luat-o?

– Au traversat piața în grabă, îndreptându-se către templu! Bărbatul păli.

– O, Ișstar! Vrăjitoarea ține un demon acolo! Vrea, desigur, să i-o dea pe Taramis, ofrandă! Fugi, Ivga, la zidurile de miazăzi, acolo unde s-au adunat oamenii ca să vadă bătălia! Spune-le că adevărata lor regină a fost găsită, și că uzurpatoarea o târăște spre templu, cu gândul să o jertfească! Du-te!

Plângând, fata porni în fugă, sandalele-i ușoare plutind parcă deasupra pavajului. Valerius goni la rându-i, străbătând curtea, traversând aleea și năvălind ca un iureș în piață, fatala construcție spre care se îndrepta crescându-i uriașă în fața ochilor. Picioarele lui mai că zburau peste marmură, în vreme ce își săgeta trupul pe scara largă și prin porticul străjuit de coloane al templului.

Prizoniera le dădea de furcă celor doi răpitori. Taramis, intuind nenorocirea căreia îi fusese sortită, se împotrivea cu toată forța care îi mai rămăsese în tânărul și frumosul ei trup. La un moment dat izbutise să scape din strânsoarea brutală a sacerdotului, dar fusese iute înșfăcată din nou.

Grupul încleștat se afla deja la jumătatea drumului prin imensul naos, în al cărui capăt străjuia altarul macabru – iată, dincolo de acesta, poarta masivă de fier, gravată cu imagini obscene, prin care mulți intraseră până atunci, dar prin care numai Salome mai ieșise. Taramis își pierdu dureros răsuflarea, în gemete prelungi după aer. Veșmintele zdrențuite ale reginei fuseseră complet sfâșiate în zbaterea

© Crux Publishing 2016

ei panicată. Se zvârcolea încă în brațele sacerdotului fanatic, nimfă albă, goală, pradă unui satir. Salome îi aruncă o privire batjocoritoare, dar nu lipsită de griji și de nerăbdare, pășind către poarta sculptată, iar din crepusculul care bântuia pereții impunători, zei și gargui ticăloși căutau lacom în jos, hărăziți parcă deodată cu viață pentru a își satisface poftele.

Turbat de mânie, Valerius pătrunse în sala cea mare cu fierul în mână. Îndemnat de țipătul ascuțit al Salomeei, sacerdotul cu înfățișare scheletică se întoarse să înfrunte pericolul, lăsând-o pe Taramis să cadă; dând la iveală un jungher pentru sacrificii mânjit de sânge, ieși în întâmpinarea oșteanului khauranez.

Numai că una era să măcelărești oameni luați prin surprindere și orbiți de flăcările Gheenei, și alta să lupți corp la corp cu un hiborian tânăr, viguros, încercat, înnebunit de furie și de ură.

Sus zvâcni jungherul însângerat, dar înainte să coboare ucigaș asupra oșteanului, lama subțire și tăioasă mânuită de Valerius despică aerul, pumnul înarmat al sacerdotului desprinzându-se din încheietură într-o cascadă purpurie. Valerius, cu mințile rătăcite, tăie din nou și din nou, până când silueta mutilată care îl înfruntase alunecă la pământ. Chiar și atunci, sabia continuă să se înfrupte din carne, din oase. Capul scheletic se rostogoli într-o parte, departe de trupul ciopârțit al prelatului.

Tânărul se răsuci pe călcâie, fioros și iute ca leopardul, uitându-se după Salome. Își spuse că vrăjitoarea trebuie să fi epuizat praful-de-foc în catacombe. Acum, blestemata se aplecase asupra surorii ei, cu o mână înfiptă în părul negru al Taramisei, cu cealaltă pregătind jungherul. Un răcnet de mânie supremă, și sabia lui Valerius se îngropă adânc între sânii vrăjitoarei, străbătând trupul întreg, vârful oțelit ieșind însângerat printre umeri. Cu un vaier prelung, Salome căzu în convulsii, strângând cu putere în mâini lama goală a sabiei care îi era acum smulsă fără menajamente

© Crux Publishing 2016

din carnea fumegândă și sângerândă. Ochii ei nu mai aveau nimic omenesc. Și, cu o îndârjire depășind-o cu mult pe aceea a unui muritor obișnuit, se agăța smintit de viața care i se scurgea, treptat, prin rana deschisă în chiar semiluna stacojie de pe pieptul ei ivoriu. Se târî pe lespezi, în patru labe, zgâriind și izbind piatra, în agonie.

Dezgustat de privelişte, Valerius se aplecă și o ridică pe adevărata regină – aproape leșinată, la rândul ei. Întorcând spatele ființei abjecte care se contorsiona pe podele, oșteanul o purtă pe Taramis către ieșire, împiedicându-se în graba cu care își dorea să vadă iarăși lumina zilei. Țâșni prin portic, afară, oprindu-se în capul scărilor. Piața gemea de oameni. Unii veniseră la chemarea disperată a Ivgăi. Alții abandonaseră meterezele, de teama hoardei nomazilor, care pătrundeau în cetate. Resemnarea oarbă se risipise, ca prin farmec. Mulțimea se aduna în talazuri crescânde, clocotind, mugind și clamând. De undeva, dinspre capătul aleii principale, răzbătea zvon de lemn și de piatră sfărâmată.

Un grup de semiți fioroși își făcu loc agresiv prin mulțime – erau santinelele de la poarta de miazănoapte, bulucindu-se pentru a veni în ajutor camarazilor de aici. Se opriră ca trăsniți, însă, la vederea tânărului din capul treptelor, care ținea pe după umeri o siluetă șchiopătândă și nudă. Capetele în gloată se răsuciră ca unul spre templu; mulțimea icni, sub imperiul buimăcelii crescânde.

– Iat-o pe regina noastră! răcni Valerius, străduindu-se din răsputeri să acopere rumoarea, pentru a se putea face pe deplin înțeles.

Drept răspuns, se auziră strigăte neîncrezătoare. Nu înțelegeau nimic; Valerius lupta în van să își ridice vocea deasupra protestelor. Semiții se avântară călare către treptele templului, croindu-și drum prin mulțime cu sulițele.

În acel moment, o apariție înfiorătoare amplifică frenezia din piață. Din negura templului, în spatele lui Valerius, se întrupă tremurătoare o siluetă subțire și albă, scăldată în sânge. Oamenii urlară. Acolo, în brațele lui Valerius, se

© Crux Publishing 2016

afla o femeie care părea a le fi regina. Și iată că, totuși, din poarta templului se holba la ei o altă reflexie a acesteia. Pâclă deasă se lăsă pe mințile gloatei. Valerius își simți sângele înghețându-i în vine, la vederea vrăjitoarei care se clătina pe picioare. Sabia lui îi trecuse demoniței prin inimă; ar fi trebuit să fie moartă. După toate legile naturii, ar fi trebuit să fie moartă. Iat-o însă acolo, împleticindu-se pe picioare, agățându-se sălbatic de viață. Trăind.

– Thaug! țipă Salome, agățându-se de canaturi, ca să nu cadă. *Thaug!*

Drept răspuns la blestemata chemare, un răcnet neomenesc izbucni din pântecul templului, urmat de zgomotul lemnului și al metalului, sfărâmate.

– *Aceea* este regina! izbucni conducătorul semiților, încordând arcul. Doborâți-l pe bărbat și pe femeia care este cu el!

Dar un mârâit ca de fiară ridica acum piepturile oamenilor din gloată. Ghiciseră în sfârșit care era adevărul, înțeleseseră, în al doisprezecelea ceas, îndemnurile disperate ale lui Valerius, pricepuseră că femeia agățată de brațul oșteanului, mai mult moartă decât vie, era adevărata regină. Izbucnind în strigăte sfâșietoare, se aruncară asupra semiților cu mâinile goale, gata să le smulgă carnea de pe oase cu unghiile și cu dinții, dând frâu liber unei inimaginabile uri, stăpânite mult prea multă vreme.

Iar pe scările de marmură de deasupra, Salome se clătină și se prăbuși, în sfârșit – de data aceasta, pentru a nu se mai ridica niciodată.

Săgețile zburau țintind spre Valerius, dar tânărul se retrăgea deja, prudent, printre pilaștrii porticului, protejând trupul slăbit al reginei cu propriul lui trup. Ripostând orbește și tăind fără ezitare în stânga și în dreapta, semiții călări înfruntau, cum puteau, mulțimea înnebunită. Valerius dădu să reintre pe poarta templului – dar, cu un picior în prag, se opri și strigă de groază.

La capătul celălalt al marii săli, o formă hidoasă, întunecată,

© Crux Publishing 2016

păru a se naşte din beznă sub ochii înfricoşaţi ai oşteanului – pornind apoi drept către el, în salturi. Valerius văzu sclipind ucigaş o pereche de ochi inumani, colţi de demon, şi gheare. Se trase din prag şi căzu; zbârnâitul unei săgeţi îl avertiză că, dinapoi, tot pieire avea să găsească. Se rostogoli fără a da drumul poverii pe care o apăra, ferindu-se şi ferind-o. Taramis leşinase şi trupul ei îi umplea bărbatului braţele cu o moliciune de moarte. Patru sau cinci semiţi răzbătuseră prin mulţime şi dădeau pinteni cailor, îndemnându-i pe trepte, aţintindu-şi arcurile asupra tânărului oştean.

Dar, înainte ca semiţii să îşi azvârle săgeţile, o umbră acoperi poarta templului. Cu urlete înspăimântate, lefegiii abandonară lupta, croindu-şi drum înapoi printre khauranezi. Aceştia rupseră şi ei rândurile, îmboldiţi de teroarea care le ardea vintrele, călcându-se în picioare unii pe ceilalţi, într-o îmbulzeală smintită.

Monstrul se arăta, însă, interesat doar de Valerius şi de regină. Strecurându-şi trupul pocit printre canaturi, coborî după tânărul care se retrăgea pe trepte. Valerius îl vedea de acum aproape, grozavă nefiinţă a umbrelor, batjocură a naturii născută sub semnul nopţii, diformitate a beznelor din care se puteau distinge doar ochii lacomi şi colţii scăpărători...

Auzi atunci cai, neaşteptat, tropotind. Lefegii răniţi şi înfrânţi – rămăşiţele unei falange semite – năvăleau în piaţa mare, venind dinspre miazăzi, plonjând orbeşte în mulţimea compactă. Pe urmele lor, galopau călăreţi răcnind într-o limbă familiară, fluturând deasupra capetelor săbiile înroşite – exilaţii se întorseseră! Alături de ei: cincizeci dintre lupii pustiului, cu bărbile negre în vânt, conduşi de o siluetă uriaşă turnată în zale brune.

– Conan! strigă Valerius. *Conan!*

Gigantul azvârli o poruncă. Fără ca măcar să îşi încetinească goana, nomazii încordară arcurile, ochiră şi sloboziră săgeţi. Un nor al morţii cântă pe deasupra pieţei şi pe deasupra gloatei fremătânde, vârfuri de fier îngropându-se

© Crux Publishing 2016

în umbrele monstrului. Atacul neașteptat opri demonul – cicatrice întunecată, încadrată de albeața pilaștrilor. Încă un nor de vârfuri tăioase se tângui în aer și oroarea căzu pe trepte, împărtășind până la capăt destinul vrăjitoarei care îl trezise din somnul nopții și al evurilor.

Conan galopă până la portic, unde sări din șa. Valerius o întinsese pe regină pe terasa de alabastru, prăbușindu-se apoi, epuizat, lângă fată. Oamenii începură să se adune buluc de jur-împrejurul lor, îmbrâncindu-se, luându-le aerul. Cimerianul înjură și toți se traseră speriați înapoi; Conan sprijini chipul palid al reginei, încadrat de părul ca abanosul, de umărul lui înzăuat.

– Pe Crom, adevărata regină! Atunci, cine zace la baza treptelor?

– Demonița care i-a luat chipul, șopti Valerius.

Conan blestemă cu patimă. Smulgând mantia de pe umerii unui soldat, înveli grijuliu trupul gol al Taramisei. Genele ei lungi și negre începură să tremure. Ochii mari i se deschiseră, privind mirați chipul însemnat cu cicatrice al barbarului.

– Conan! Degetele ei fine atinseră, incredule, obrazul aspru. Visez? *Ea* mi-a spus că ești mort…

– Nu tocmai, rânji el, cu ferocitate. Nu, nu visezi. Ești din nou regina Khauranului. L-am zdrobit pe Constantius, acolo, pe malul râului. Cei mai mulți dintre câinii lui nu au mai apucat să ajungă la zidurile cetății, pentru că am cerut oamenilor să nu ia prizonieri – cu excepția lui Constantius. Santinelele semite ne-au trântit poarta în nas, dar am spart-o cu ajutorul berbecilor, priponiți de șeile bidiviilor. Mi-am lăsat banditii afară, aducând cu mine doar cincizeci dintre ei. Nu am avut suficientă încredere să îi las înăuntru, iar acești flăcăi khauranezi au fost prea de ajuns pentru a se ocupa de restul lefegiilor.

– A fost un coșmar, șopti ea, plângând. O, bieții mei supuși devotați! Trebuie să mă ajuți să le răsplătesc vitejia și suferințele, tu, Conan – de acum încolo sfetnic regal, nu

© Crux Publishing 2016

doar căpitan de prim rang!

Conan râse, dar scutură din cap. Ridicându-se, o ajută pe regină să stea în picioare şi le făcu semn câtorva dintre călăreţii khauranezi care nu porniseră în urmărirea semiţilor fugari, şi care urmăreau deznodământul muţi de uimire. Aceştia săriră imediat de pe cai, dornici să facă voia reginei miraculos regăsite.

– Nu, fetiţo, eu mi-am încheiat aici socotelile. Sunt căpetenia zuagirilor de acum, şi trebuie să îi conduc împotriva turanezilor, după cum le-am promis. Flăcăul acesta, Valerius, va fi însă un căpitan mult mai bun decât aş putea eu să fiu vreodată. Nu sunt, oricum, făcut să patrulez pe culoare de marmură. Te las acum – trebuie să termin ce am început. Mai sunt încă semiţi vii în Khauran.

Urmând-o pe Taramis de-a curmezişul pieţei, în drumul ei spre palat, prin mulţimea de oameni care le deschiseseră cărare în mijlocul lor, cântând şi scandând cu voioşie, Valerius simţi o mână mică şi moale strecurându-i-se cu sfială printre degetele vânjoase; oşteanul se întoarse, primind la piept trupul gingaş al Ivgăi, care i se cuibări cuminte în braţe. O strânse cu putere şi îi sorbi sărutul, cu fericirea nebună a războinicului încercat, în sfârşit liniştit după tumult şi furtună.

Dar nu toţi bărbaţii îşi caută liniştea. Unii sunt născuţi cu sângele clocotind, perpetue solii ale violenţei şi ale carnajului, necunoscând altă cale decât a morţii…

Soarele răsărea. Străvechea cale a caravanelor gemea de călăreţi în burnuzuri albe, o coloană şerpuitoare care se întindea de la zidurile Khauranului, până hăt, departe, în plin pustiu. Conan Barbarul era în fruntea acelui şir, lângă un ciot de lemn plin de aşchii, care ieşea din pământ. Lângă mont, fusese ridicată o cruce masivă, iar de acest „copac” sinistru atârna un bărbat, ţintuit cu piroane de fier care îi străpungeau nemilos mâinile şi picioarele.

– Cu şapte luni în urmă, Constantius, i se adresă Conan, eu eram răstignitul, iar tu stăteai chiar aici.

© Crux Publishing 2016

Constantius nu scoase o vorbă. Își linse buzele cenușii, iar ochii îi deveniră sticloși, de frică și de durere. Mușchii încordați păreau gata să îi plesnească sub piele, frânghii împletindu-se de-a lungul trupului zvelt.

– Ești capabil mai degrabă să produci altora suferință, decât să o înduri tu însuți, vorbi Conan liniștit. Am atârnat pe crucea aceea cum atârni tu acum, și am supraviețuit, mulțumită anumitor împrejurări, dar și datorită forței vitale proprii neamurilor barbare. Dar voi, oamenii civilizați, sunteți slabi. Viețile nu vă sunt pironite de coloana vertebrală, așa cum sunt ale noastre. Caracterul vi-l clădiți căznindu-i pe alții, nu călindu-vă pielea. Vei muri înainte de apusul soarelui. Și astfel, Șoim al pustiului, te las în compania fraților tăi.

Arătă în sus, către vulturii ale căror umbre măturau dunele, în timp ce se roteau în înalt, așteptând. De pe buzele lui Constantius țâșni un strigăt de spaimă și de deznădejde cumplită.

Conan dădu frâu liber calului și îl îndemnă cu pintenii, galopând către râul care strălucea ca argintul în lumina vioaie a soarelui de dimineață. În urma cimerianului, călăreții în alb porniră la trap. Privirea fiecăruia dintre ei, ajungând în dreptul unui loc anume, se arăta rece, indiferentă, tipică legilor pustiului – nici urmă de milă pentru silueta subțire atârnând neagră de grinzile crucii, sub nuanțele sângerii ale răsăritului. Copitele cailor ridicau praful.

Mai jos, tot mai jos, coborau vulturii înfometați.

SFÂRȘIT

© Crux Publishing 2016

Postfață

Creatorul celebrului personaj Conan („Barbarul") și a întregii lumi fictive denumită „Hiboria" este Robert Ervin Howard (1906-1936), autor american și unul dintre pionierii fantasticului întunecat de calitate (fiind considerat, printre altele, părintele subspeciei literare „sword and sorcery").

Încă din copilărie, Robert E. Howard și-a dorit să devină scriitor, găsind inspirație în operele unor autori precum Jack London, Rudyard Kipling, H.P. Lovecraft. Tipul autodidactului, avea să devină, ulterior, un important membru al faimosului „Cerc Lovecraft" (grup literar) și, mult mai târziu, unul dintre scriitorii preferați ai lui (totodată, sursă de inspirație pentru) George R.R. Martin.

Operele lui Howard, în marea lor majoritate constituind proză scurtă, au fost publicate într-o serie de reviste, jurnale și ziare, cea mai importantă rampă de lansare pentru succesul său fiind publicația de tip „pulp" *Weird Tales*.

Cea mai faimoasă creație a autorului rămâne personajul „Conan" (cunoscut astăzi sub numele de „Conan Barbarul", mai ales ca urmare a ecranizării în care rolul eroului este jucat de Arnold Schwarzenegger), personaj a cărui importanță culturală a fost asemuită cu aceea a unor eroi precum Tarzan, James Bond, Dracula, Sherlock Holmes, Batman. Pe lângă Conan însă, Robert E. Howard a creat și alte figuri emblematice ale culturii universale, precum „Sonia Roșcata", „Solomon Kane" sau „Kull Cuceritorul". Cele mai importante romane ale sale sunt, probabil, *Ora dragonului* și *Almuric*.

Regretabil, aflând despre moartea iminentă a mamei sale bolnave, Robert E. Howard s-a sinucis la vârsta de treizeci de ani, împușcându-se în cap. Povestea vieții sale a fost adaptată pentru marile ecrane, iar rolul „Robert E. Howard" a fost interpretat de către actorul Vincent D'Onofrio, în filmul biografic *The Whole Wide World* (1996).

Prima proză scurtă care îl are ca protagonist pe Conan a apărut în revista *Weird Tales* în anul 1932 și a fost intitulată *The Phoenix on the Sword*. A avut un succes extraordinar, și, din acest motiv, între 1933 și 1936, Robert E. Howard a reușit să publice în respectiva revistă nu mai puțin de șaptesprezece texte care urmăresc aventurile eroului.

Numele său original este „Conan Cimerianul" (datorită locului de proveniență – Cimeria; interesant, se pare că populația cimeriană care l-a inspirat pe Howard în acest sens constituia o ramură a populației trace, ceea ce ni-l face pe Conan, într-o oarecare măsură, „strămoș"). Nu este niciodată descris detaliat din punct de vedere fizic, menționându-se doar că are „ochi albaștri pătrunzători" și „o coamă de păr negru", iar adjectivele folosite pentru a-l creiona sunt de tipul „gigant", „masiv" sau „uriaș."

Conan s-a născut chiar pe un câmp de luptă și s-a maturizat foarte repede, la vârsta de cincisprezece ani fiind deja un războinic de temut. El este surprins călătorind pe tot cuprinsul ținutului fantastic Hiboria, în cursul aventurilor sale dând dovadă de curaj și de fapte eroice, ucigând monștri care de care mai grozavi sau vrăjitori nefești, salvând prințese frumoase și împrietenindu-se cu personaje teribil de ciudate sau de simpatice (toate acestea reprezentând elemente clasice ale literaturii fantastice). Astfel, a fost faimos și ca barbar, hoț, proscris, mercenar și pirat, dar, în cele mai multe cazuri, „contemporanii" îl vedeau ca pe un erou legendar, prețuit pentru virtuțile sale, deosebitul curaj și înaltul simț al onoarei și al justiției. Textele care îl au pe Conan ca personaj principal urmăresc evoluția lui în timp, culminând cu momentul în care acesta, deja în vârstă de peste patruzeci de ani, ucide regele tiranic al regatului Achilonia și devine el însuși rege.

Personajele și conceptele create de către Robert E. Howard au avut un foarte mare impact asupra culturii universale, mai ales după moartea sa, cunoscând zeci de adaptări de-a lungul timpului, inspirând nume de trupe muzicale și titluri de melodii, scenarii de filme, seriale de televiziune, jocuri video, jocuri de societate (de tip *boardgame*) și nenumărate reviste de benzi desenate ori romane grafice, în special avându-l drept protagonist pe Conan.

Probabil cel mai important aspect referitor la moștenirea culturală a lui Robert E. Howard rămâne faptul că, prin intermediul poveștilor sale de tip „sword and sorcery", autorul a devenit influență majoră pentru nenumărate opere celebre din domeniul literaturii fantastice (cum ar fi, spre exemplu, operele lui J.R.R. Tolkien, George R. R. Martin

sau Terry Pratchett). Foarte mulți autori, contemporani cu Robert E. Howard (și care publicau în aceleași reviste), au admis, de asemenea, influența lui Conan și a aventurilor acestuia asupra creațiilor lor.

Drept cadru al desfășurării aventurilor personajelor sale (în special al aventurilor lui Conan), Robert E. Howard a creat o lume originală, fictivă, cu foarte puternice influențe istorice și mitologice universale, denumită „Hiboria". Însuși numele este inspirat de „Hyperborea" lui Herodot, plasată de acesta din urmă în „nordul îndepărtat". Autorul a precizat că, din punct de vedere temporal, și-a situat universul barbar într-o preistorie fictivă a Pământului nostru. Astfel, de pildă, în *O vrăjitoare se va naște*, întâlnim denumiri de state cvasiistorice și semimitice precum Argosul (mediteranean), Cimeria (galo-tracă), Khauranul (sirian), Chitaia (chinezească), Nemedia (romano-bizantină), Semiția (de la Sem, fiul lui Noe, „strămoșul" evreilor, arabilor și al asirienilor), Stigia (egipteană), Turanul (turco-persan), Vindia (indiană), Zaporoja (cazacă), Zingara (ibero-maură) ș.a.m.d.

Operele lui Robert E. Howard nu surprind neapărat o schimbare psihologică în gândirea vremii sale, însă frumusețea acestora constă în ancorarea în anumite concepte și elemente concrete cu rădăcini istorice. S-a bucurat de celebritate în timpul vieții, ajungând să câștige din scris, într-un an, echivalentul sumei de (aproximativ) 30.000 de dolari actuali. Aceasta într-o vreme în care proza sa scurtă, povestiri și nuvele, trebuia să concureze cu romane precum *O poveste cu un hobbit* (J.R.R. Tolkien), *Pe aripile vântului* (Margaret Mitchell), *Fructele mâniei* (John Steinbeck) sau *Mary Poppins* (P.L. Travers).

Istoria a demonstrat că scrierile sale fantastice au trecut fără dificultate cel mai important și mai semnificativ test dintre toate, testul timpului, rămânând populare până în ziua de astăzi.

Helena Cade, seria fantastică *The Iron Gods*
(Ed. Geek Network Print, 2015)

ALTE APARIȚII

Primul volum din seria
Predestinare genetică

Un carismatic ucigaș în serie (inspirat din realitate) și un individ banal, prinși în angrenajul procedural al unei justiții distopice... Politică sau predestinare? Instinctul criminal se moștenește sau se dobândește? Poate Constituția garanta siguranța cetățenilor săi, și dacă da, cu ce preț? În binecunoscutul său ritm alert, Ciprian Mitoceanu ne poartă către un viitor apropiat pe cât de îngrijorător, pe atât de verosimil: zarurile au fost aruncate.

„Lăsați orice speranță, voi, cei care intrați!”

Un nevinovat întemnițat pe Insula Diavolului și un criminal în serie liber, aflat în culmea succesului. Congresmanul Dawson își pregătește, pas cu pas, amendamentul, o lovitură decisivă pe care o va da justiției americane și însăși umanității.

Dar ce te faci când politica și genetica scapă de sub control?

În cel de-al doilea volum al seriei Predestinare genetică, Ciprian Mitoceanu ne provoacă, în obișnuitul său stil alert, să luăm parte la o un joc diabolic, a cărui singură miză este supraviețuirea.

Ana-Maria Negrilă revine cu un roman mai vast și mai ambițios, *Regatul sufletelor pierdute* – primul dintr-o serie *space opera*. Când spun „vast", mă gândesc la dimensiuni comparabile cu *Primăvara Helliconiei*. Când spun „ambițios", mă gândesc la o structură narativă multi-plan precum cea din *Dune*. Iar când spun „*space opera*", mă gândesc la o societate imaginară complexă de genul celor din Seria Culturii.

Lect. Univ. Dr. Florin Pîtea

Cine a creat cartea cu scoarțe de argint, ferecate? Ce secrete se ascund oare în ea ? Cine va avea puterea sau dibăcia să o deschidă? Și, cel mai important, ce va fi descoperit înăuntru?

În cel mai recent volum de proză al scriitorului Florin Pîtea, veți avea prilejul să aflați răspunsurile la aceste întrebări și să călătoriți pe un tărâm fascinant, în compania unor personaje de neuitat.

Cartea cu scoarțe de argint, ferecate.

Un volum magic. Un tărâm de basm. O revoluție industrială.

Metamorfoze
Algernon Blackwood • Oliviu Crăznic
Arthur Conan Doyle • Robert E. Howard
Rudyard Kipling • H. P. Lovecraft
George Macdonald • Guy de Maupassant
Șerban Andrei Mazilu • Saki • Hugh Walpole
Crux Publishing
FANTASY

Lupi care se transformă în oameni sau oameni care se transformă în lupi?... Demoni, spirite sau fantasme?... Legende despre bărbați blestemați și despre frumoase fără milă străbat negura vremurilor, luând forme înfricoșătoare și fascinante sub pana unor scriitori de excepție. Însoțește-ne din America în India, din Londra în Africa, din Franța în Arras ori în Voss, printre minuni și tenebre.

Este lună plină... și tu CITEȘTI.

„Nimic nu este adevărat, totul este permis, intonau membrii Ordinului Asasinilor. Creând un cuplu de ucigași inițiați, care mixează moartea și iubirea cu revoluția, ce rivalizează cu cele din Matrix și Neuromancer – dar și cu manifestul We Will Rise al celor de la Arch Enemy – Șerban Andrei Mazilu surprinde din nou (după debutul său american) cu o distopie dark fantasy post-modernă luxuriantă și exotică. *Există un singur zeu*, spune un personaj, Thanos (după personificarea grecească a morții) *și noi toți ardem pe altarul său!*"

Ștefan Bolea (Dr. în Filosofie, Drd. în Litere)

Bună de citit în metrou, între două ședințe sau în pauză, cu o cană de cafea în mână, colecția **Povestiri de la marginea realității** aduce în prim plan întâmplări neobișnuite, personaje verosimile (sau nu), situații absurde și contexte bizare, în care suspansul se împletește cu umorul (uneori din cel mai negru cu putință).

Este miezul nopții... și tu citești:

...despre un răzbunător rănit și despre o fată cu trandafir în păr, care își doarme somnul de veci sub gheață;
...despre o necunoscută moartă și despre cât de departe pot merge autoritățile pentru a da de urma criminalului;
...și despre preafrumoasa Ermengaarde din Dinastia Eyes, a cărei inteligență cântată de barzi a transformat farmecul feminin în armă supremă.

Este miezul nopții... și tu citești

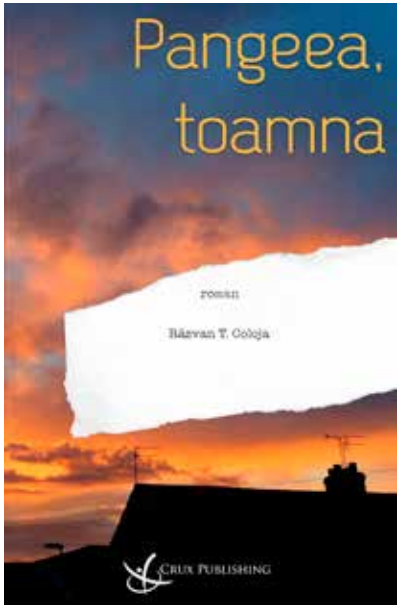

Pangeea, toamna e un roman al desprinderii, un manifest pentru sfidarea gravitației și pentru căutarea – chiar irresponsabilă – a drumului propriu.

Pangeea, toamna este, poate mai puternic decât alte cărți ale autorului, un roman senzorial sau, mai pretențios spus, un poem epic.

Dan-Liviu Boeriu
(critic literar)

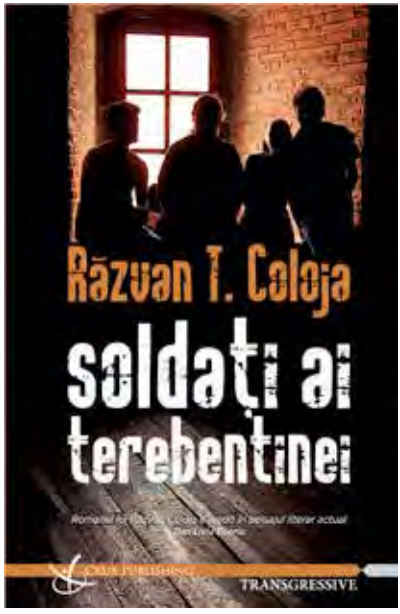

Roman câștigător al Premiului Național pentru Creație Literară „Vasile Voiculescu" 2015

„**Soldați ai terebentinei** este o carte care, cu puțin noroc, poate deveni un roman-cult al celor care nu vor să uite mirosul de scenă încinsă, de ghete grele, de geacă de piele. De libertate, *after all."*

Dan-Liviu Boeriu
(Critic literar)

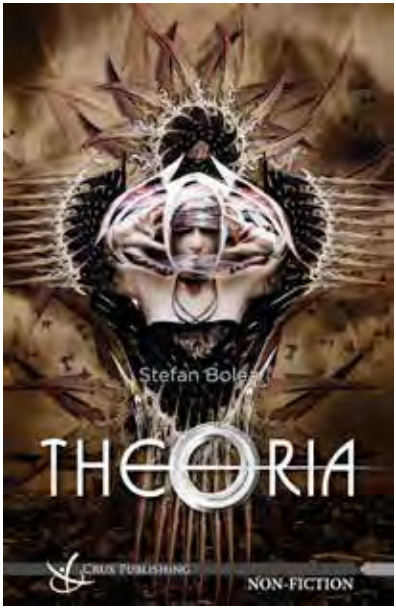

Această carte a lui Ștefan Bolea este un caleidoscop în care recenzia, microeseul, aforismul și editorialul sunt emanații ale aceluiași eu contemplativ și tranșant, concis și chiar liric uneori. [...]

Stilul dezinvolt-american, personalizat și interdisciplinar, declamator sau confesiv, captivează cititorul indiferent dacă subiectul analizat este poezia/ proza tânără, cinematografia contemporană, doom metal/ dance metal, istoria mentală a revistei EgoPHobia sau memorabilul portret al lui Shaq, acest „Coriolan al sportului". [...]

Petrișor Militaru
(scriitor, critic literar)